

പുസ്തകം ൫.

മഹാർ മേടം.

ലക്കം ൯.

മലം പിടുത്തമുള്ള സ്നേഹിതനോട്.

(ഡാക്ടർ എച്ച്. എഡ്വിൻലൂയി. ഐ. ഓ. ഡി.)

ആരോഗ്യംസദാകൊതിച്ചിരിക്കുന്നിന്നോടൊരു
സാരമാമുപദേശംചെയ്തുകൊള്ളു നസഖേ!

നിന്നുടെസങ്കടങ്ങൾതീർത്തുസൗഖ്യത്തെത്തരാ-
നിന്നെടോ! പ്രകൃതിയെത്തന്നെയൊരുകൾക്കു

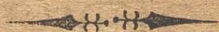
സിദ്ധൗഷധങ്ങളൊന്നുനിനക്കുകിട്ടാനില്ലാ
ബുദ്ധിയിന്നിതുകൊണ്ടുദണ്ഡമുണ്ടാകവേണ്ട.

ഇയശപരനമോഘമായ്നിനക്കുതന്നിട്ടുള്ള
ശാശ്വതസമ്മാനങ്ങൾസൂര്യരശ്മിവാതങ്ങൾ

ഇതുകൾരണ്ടുംസദാനിന്റെരക്ഷിതാക്കന്മാ-
രതിനാലശേഷവുംഭയവുമുണ്ടാകൊല്ലാ

വിസ്തൃതമൈതാനങ്ങൾവൃക്ഷവൃന്ദങ്ങൾജ്യോവും
മുത്തമസപണ്ണനിറംകലന്നിമിത്രൻതാനും

പച്ചതങ്ങളുമെല്ലാംചേർന്നാരിപ്രകൃതിയാൽ
 സർവ്വേശൻസമീപത്തിൽനീചെന്നുപററുന്നതും.
 അപ്പൊഴേനിരോഗത്തിൻസൗഭാഗ്യങ്ങളുമൊക്കെ
 ക്ഷിപ്രമീനിനക്കു നഭാംക്ലേശിക്കാനിടയില്ല.
 അതിനാലുടൻപുറത്തങ്ങുപോകുക!തെല്ലാം
 മതിയിൽചിന്തിക്കേണ്ടകാലദേശാവസ്ഥകൾ
 പ്രകൃതിക്കനുക്രമമായിട്ടുജീവിച്ചാലും
 സുകൃതംപെരുംശുദ്ധവായുവിൽകിടന്നാലും
 ഈ വിധംലഘുദിന ചതുര്യപക്ഷേരസം
 കേവലംകറഞ്ഞെയ്ക്കാം;ലഹളമറഞ്ഞെയ്ക്കാം.
 സ്വപ്നഭാരത്തേക്കാൾജീവിതകാലംതന്നിൽ
 നിണ്ണയമാരോഗ്യമാണല്ലയോസുഖപ്രദം.

ഉപവേശസ്താനം.

—:൦.—

(ഒരുമറപടി.)

(കെ. ആർ. വായ്പർ, ബി. എ. ബി. എൽ.)

മീനം ലക്കം ആരോഗ്യത്തിൽ മി. കരുപ്പ് എഴുതിയിരുന്ന
 'ഉപവേശസ്താനം' എന്ന ലേഖനത്തെപ്പറ്റി താഴെ പറയുന്ന
 സംഗതികൾ പറയേണ്ടിവന്നതിൽ വളരെ കണ്ഠിതമുണ്ട്. എ
 കിലും അങ്ങിനെ പറയാതിരുന്നാൽ അത് തെറ്റിദ്ധാരണക്കു
 കാരണമാകും എന്നുള്ളഭയംകൊണ്ടു മാത്രമാണ് വളരെ ദൈമ
 നസ്യത്തോടുകൂടി ഈ ലേഖനമെഴുതുന്നതിന് ഞാൻ ഒരുമ്പെട്ട
 ത്. മി. കരുപ്പിന്റെ ലേഖനം ആകപ്പാടെ നോക്കുന്നപക്ഷം
 അത് വാദവിഷയമായ സംഗതിയെ തെളിയിക്കുന്നതിന് യാ

തൊരുപിഡത്തിലും സഹായിക്കുന്നില്ല എന്നും, എന്നെ ആക്ഷേപിച്ച് തൃപ്തിയടയാൻവേണ്ടി മാത്രം എഴുതിയിട്ടുള്ളതാണോ എന്നു സംശയിക്കത്തക്കവിധത്തിലിരിക്കുന്നു എന്നും ആർക്കും കാണാവുന്നതാണ്.

ആ ലേഖനം തുടങ്ങുന്നതുതന്നെ “മി. വായ്പുരുടെ സരസമായ ‘തർക്കത്തരം’ കണ്ടു” എന്നുള്ള വാചകംകൊണ്ടാണ്. ഈ വാചകത്തിലെ ‘തർക്കത്തരം’ എന്ന വാക്കുതന്നെ ഉദ്ധരിണികൾകൊണ്ട് പ്രത്യേകം തിരിച്ചുകാണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള മി. കുറുപ്പിന്റെ പരപ്പാട് എന്നെപ്പറ്റിയുള്ള ആക്ഷേപങ്ങളുടെ ഒരു തിരക്കിനോട്ടമായിട്ട് ഗണിക്കത്തക്കവിധത്തിലാണ് ആ ലേഖനത്തിന്റെ ഗതിയിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. ‘തർക്കത്തരം’ എന്ന വാക്കുതന്നെ നിന്ദാശുദ്ധവും ഈ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടി ഭൂമിനിരയോഗിച്ചതുമാണെന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

അടുത്തവാചകം ഇതാണ് “മി. വായ്പുർക്കുല്ലാതെ ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരുമരൂപടി എഴുതുന്നതിന് മനസ്സോ ധൈര്യമോ ഉണ്ടാകുമോ എന്നറിയുന്നില്ല” ഈ വാചകത്തിൽ നിന്ന് മി. കുറുപ്പിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്ഥിതിയുള്ള ആളുകൾക്കും അങ്ങിനെ ഒരുമരൂപടി എഴുതുവാൻ മനസ്സോ ധൈര്യമോ ഉണ്ടാകയില്ലാ എന്നേ അനുമാനിക്കാൻ മാത്രം കാണുന്നുള്ളു. ലോകത്തിലുള്ള സകലയാളുകളുടേയും മനസ്ഥിതി അറിയുന്നതിന് മി. കുറുപ്പു ശ്രമിച്ചതായോ, അങ്ങിനെ ശ്രമിച്ചാൽതന്നെ ആ ഉദ്ദേശം സഫലമാകുമെന്നോ വിചാരിക്കാൻ ന്യായം കാണുന്നില്ല.

അത്രയുമല്ല ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഇതുപോലെ സ്വാഭാവിപ്രായം സധൈര്യം തുറന്നുപറയുന്ന ശീലമുള്ള മറ്റൊരാളെങ്കിലുമുണ്ടോ എന്ന് അറിയാൻ ശ്രമിച്ചശേഷമാണോ മി. കുറുപ്പ് ഇങ്ങിനെ ഒരുവാചകം എഴുതിവിട്ടത് എന്നും ഉറവിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അവനവന്റെ അഭിപ്രായം ശരിയായിട്ടുള്ളതാണെന്ന് ദൃഢമായ വിശ്വാസമുള്ള ആളുകൾക്ക് അതിനെ സധൈര്യം പറയുന്നതിന് യാതൊരു കൂസലും ഉണ്ടാകയ

ല്ലാ എന്നുള്ള പരമാർത്ഥത്തിന് ലോകചരിത്രത്തിൽ എത്രയോ ഉദാഹരണങ്ങൾ വേണമെങ്കിലും കാണാവുന്നതാണ്. തങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തിനും അഭിപ്രായത്തിനും വേണ്ടി മരണത്തെ തന്നെയും വരിച്ചവരുടെ എണ്ണവും കുറവല്ല. തന്റെ അഭിപ്രായം വാസ്തവത്തിൽ താൻതന്നെ ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുന്നുവോ എന്ന് അന്യർ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗംതന്നെ അതിനെ ചെയ്യുമായും ശക്തിയായും പറയുകയും അതനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുകയാകുന്നു. ഈ മനസ്ഥിതിക്ക് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ "Courage of conviction" എന്നും സംസ്കൃതത്തിൽ "സ്വപ്രത്യയസ്ഥൈര്യം" എന്നും പറയപ്പെട്ടുവരുന്നു. അഭിപ്രായത്തിന്റെ ദാർഢ്യമാത്രമാണ് അതിനെ ചെയ്യുമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നതിന് പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ശക്തി. തന്റെ അഭിപ്രായം തുറന്നുപറയുന്നതിൽ ഭീരുത്വം ആരെങ്കിലും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതായി കാണുന്നുവെങ്കിൽ, ആയാൾക്ക് ആ അഭിപ്രായത്തിൽ ശരിയായ വിശ്വാസമില്ലെന്ന് അനുമതിക്കണം എന്നാണ് മനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ മതം. ആ സ്ഥിതിക്ക് മി. കുറുപ്പിന്റെ, മേൽ ഉദ്ധരിച്ചവാചകം എന്റെ വിശ്വാസദാർഢ്യത്തിന് ഒരുനല്ല സാക്ഷിപത്രമായിട്ടു മാത്രമെ പരിണമിക്കുന്നുള്ളൂ എന്ന് ഞാൻ സന്തോഷിക്കത്തന്നെ ചെയ്യുന്നു.

അടുത്ത വാചകം ഇതാണ് 'മി. വായ്പരുടെ ഉപന്യാസത്തിന്റെ കുറേഭാഗം വാദമുഖത്തിൽ നിന്നുള്ള വ്യതിചലനമാത്രമാണ്.' വ്യതിചലനം ആരിലാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതെന്ന് ആദ്യമായി പരിശോധിക്കാം. ആരോഗ്യം രാവാലും ൩൨൨-ാം വശത്ത്, ജലസ്പർശസ്നാനം ചെയ്യുമ്പോൾ തടവേണ്ടത് മേല്പോട്ടോ കീഴ്പ്പോട്ടോ എങ്ങിനെ വേണമെന്നും എങ്ങോട്ടാണെങ്കിലും അതിനുള്ള യുക്തിയെന്താണെന്നും മാത്രമാണ് സംശയം ചേരിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ ടി വാലും ൩൨൩-ാം വശത്തു ചേർത്തിട്ടുള്ള മി. കുറുപ്പിന്റെ മറുപടിയിൽ ജലസ്പർശസ്നാനത്തെപ്പറ്റി മാത്രമല്ല, നാഭിസ്നാനത്തേയും ഗർഭകാലത്ത് നാഭിസ്നാനം ചെയ്യാലുള്ള ദോഷത്തേയും, 'ജലസ്പർശസ്നാനം' എന്ന

പടഞ്ഞെക്കുറിച്ചു തന്നെയും പ്രതിപാദിച്ചു കാണുന്നു. ഈ പ്രവൃത്തി മി. കുറുപ്പിന്റെ ഭാഷയിൽ 'വൃതിചലനം' മല്ലെന്ന് ഉപയോഗിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതിനാൽ വൃതിചലനം എന്ന വാക്കിനു എന്തർത്ഥമാണ് മി കുറുപ്പു കൊടുത്തിട്ടുള്ളതെന്ന് തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വരുന്നു. മീനം ലക്കത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന 'ഉപവേശസ്താനം' എന്ന ലേഖനത്തിന്റെ സിംഹഭാഗവും എന്നെ ഉദ്ദേശിച്ചു വിട്ടിട്ടുള്ള ആക്ഷേപ ശരങ്ങളെക്കൊണ്ട് മി. കുറുപ്പു നിറച്ചിരിക്കുകയാണ്. അതും മി. കുറുപ്പിന്റെ ഭാഷയിൽ "വാദമുഖത്തിൽ നിന്നുള്ള വൃതിചലനം" അല്ലായിരിക്കും എന്റെ ഉപന്യാസത്തിന്റെ ഏതെല്ലാം ഭാഗങ്ങളാണ് വൃതിചലനമെന്ന് മി. കുറുപ്പു വിധിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് അദ്ദേഹം എടുത്തുകാണിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക് ആ സംഗതിയെപ്പറ്റി മറുപടി പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ.

'ഇന്തരജോലികൾക്കിടയിൽ പ്രകൃതിചികിത്സാവിഷയകമായ ദർപ്പഭം ചില പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടുള്ള മി. വാതുക്കും എനിക്കും പ്രകൃതിചികിത്സാഗ്രേസരന്മാരാകാം'. എന്നൊരു വാചകം മി. കുറുപ്പ് എഴുതിച്ചേർത്തിരിക്കുന്നത് കണ്ടപ്പോൾ ഉണ്ടായ ചിരി അടക്കുന്നതിന് എനിക്ക് സാമാന്യത്തിലധികം ശ്രമമുണ്ടായി. ഈ വാചകത്തിൽ നിന്ന് താഴെപറയുന്ന സംഗതികൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഒന്നാമത് ഞാൻ പ്രകൃതിചികിത്സാവിഷയകമായ ദർപ്പഭം ചില പുസ്തകങ്ങൾ മാത്രമേ വായിച്ചിട്ടുള്ള എന്നാണ് മി കുറുപ്പ് കരുതുന്നത്. ആ വിവരം മി. കുറുപ്പിന് നല്ല നിശ്ചയമുള്ളതുപോലെയാണ് അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. രണ്ടാമത് ഞാൻ പ്രകൃതിചികിത്സാഗ്രേസരൻ ആയിരിക്കുന്നു. മൂന്നാമത് മി: കുറുപ്പ് പ്രകൃതിചികിത്സാവിഷയകമായ ദർപ്പഭം ചില പുസ്തകങ്ങൾ മാത്രമേ വായിച്ചിട്ടുള്ളു. നാലാമത് മി. കുറുപ്പു പ്രകൃതിചികിത്സാഗ്രേസരനായിരിക്കുന്നു. മേൽ ഉദ്ധരിച്ച വാചകത്തിൽ നിന്നും ഇങ്ങിനെ തെളിഞ്ഞുകാണുന്ന നാലു സംഗതികളിൽ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ രണ്ടു സംഗതികളും മി. കുറുപ്പിനു നിശ്ചയമായി അറിയാമെന്നുള്ളതിന് സം

ശയമില്ല. എന്നാൽ ആദ്യം പറഞ്ഞ രണ്ടു സംഗതികളും അങ്ങിനെ അറിയുന്നതിന് മി. കുറുപ്പിന് ഒരിക്കലും സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് എനിക്ക് നിശ്ചയമുണ്ട്. പ്രകൃതിചികിത്സാവിഷയകമായ ഏതെല്ലാം പുസ്തകങ്ങൾ ഞാൻ വായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഞാൻ ഒരന്തരോക്താവ് ഇതേവരെ പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ആ സംഗതി അറിയുന്നതിന് മി. കുറുപ്പിന് യാതൊരു മാർഗ്ഗവും ഇല്ല. രണ്ടാമതായി, ഞാൻ പ്രകൃതിചികിത്സാഗ്രേസരനാണെന്ന് ഇതേവരെ വിചാരിക്കുകയോ, നടിക്കുകയോ ഞാൻ ചികിത്സിച്ചവരുടെ വിവരമോ അങ്ങിനെ ചികിത്സിച്ച രോഗികളിൽ ആരുടെ എങ്കിലും എഴുത്തുകളോ സർട്ടിഫിക്കറ്റുകളോ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തതും അങ്ങിനെ ചെയ്യാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ലാത്തതും ആകുന്നു. എന്നാൽ ആരെങ്കിലും ഒരുപ്രായം പറഞ്ഞാൽ അത് ആളിന് ആ വിഷയത്തെപ്പറ്റി അഭിപ്രായം പറയത്തക്ക ശാസ്ത്രജ്ഞാനമോ, വൈദഗ്ദ്ധ്യമോ, പഴക്കമോ ഉണ്ടോ എന്ന് അന്വേഷിക്കുന്നത് എന്റെ സ്വഭാവമാണ്. കൂടാതെ:

“യുക്തിയുക്തമുപാദേയം
വചനംബാധകാദി
അന്യത്തുണമിവത്യാജം”
അപ്യക്തംപത്മയോനിനാ

എന്നുള്ള തത്വത്തെ ഞാൻ വളരെക്കാലമായി സ്വീകരിച്ച് അനുഷ്ഠിച്ചു വരുന്നതുകൊണ്ട് യുക്തിക്കും ശാസ്ത്രത്തിനും അനുഭവത്തിനും യോജിച്ച അഭിപ്രായങ്ങളെ മാത്രമേ ഞാൻ സ്വീകരിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന് എനിക്ക് നിർണ്ണയമുണ്ട്. ഇതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് മി. കുറുപ്പ് ഉദ്ധരിച്ചിരുന്ന ചില അഭിപ്രായങ്ങളെ ഞാൻ എതിർത്തുപറഞ്ഞത്. അല്ലാതെ പ്രകൃതി ചികിത്സാഗ്രേസരനാണെന്നുള്ള വിചാരം കൊണ്ടല്ല ഞാൻ അങ്ങിനെ ചെയ്തത്.

“മി. ചാറാർജിക്കുള്ള ഒരുവലിയ നൂനത പ്രായം പോരാത്തതാണ്” എന്ന് മി. കുറുപ്പ് എഴുതിയിരിക്കുന്നു. എന്റെ ലേ

ഖനത്തിൽ അത് ഒരുവലിയ സൂനതയായി ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ല എന്ന് ആ സംഗതിയെപ്പറ്റി പറയുന്ന വാചകത്തിൽ നിന്നും പ്രത്യക്ഷമാകുന്നതാണ്. ആ വാചകം ചുവടേ ചേക്കുന്നു “മി. നിമ്ബലചന്ദ്രചാറ്റർജി തന്നെ പരിചയം കൊണ്ടോ, പാണ്ഡിത്യംകൊണ്ടോ, പ്രായംകൊണ്ടു തന്നെയോ പ്രമാണമായി സ്വീകരിക്കത്തക്ക ഒരുപ്രായം പറയുവാൻ അർഹതയുള്ള ആളാണെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല”. ഇതിൽ നിന്ന് മി. ചാറ്റർജിക്കുള്ള സൂനത പ്രധാനമായി പരിചയക്കുറവും പാണ്ഡിത്യക്കുറവും ആണെന്നും അദ്ദേഹത്തിന് പ്രായം കൊണ്ടുപോലും പ്രാമാണികമായ ഒരുപ്രായം പറയുന്നതിന് അർഹതയില്ലെന്നും ആണ് ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെന്ന് പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്ക് പ്രായക്കുറവ് ഒരു വലിയ സൂനതയായി ഞാൻ പാഞ്ഞിരിക്കുന്നത് വ്യാഖ്യാനിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു.

“സമഷ്ടിയായി പറയുന്നതായാൽ മി. വായുരുടെ പിടിത്തം തന്റെ അഭിപ്രായം ശരിയായിട്ടുള്ളതാണെന്നും അതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായ അഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നവരെല്ലാം അബദ്ധക്കാരാണെന്നുമാണ് എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ട്. കൂണിയുടെ അഭിപ്രായമാണ് താൻ പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്ന അഭിമാനവും അദ്ദേഹത്തിന് നല്ലപോലെ ഉണ്ട്” എന്ന് മി. കുറുപ്പ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഇതിൽ എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായ അഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നവരെല്ലാം അബദ്ധക്കാരാണ് എന്ന് എന്റെ ലേഖനങ്ങൾ വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ട് എന്നു പറയുന്ന ഭാഗത്തെപ്പറ്റി മാത്രം സ്വപ്നപരയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്റെ അഭിപ്രായം തെറ്റാണെന്ന് എനിക്കു ബോദ്ധ്യം വരുന്നതുവരെ അതിനെ ഞാൻ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും എന്നുള്ളത് തർക്കമറ്റ സംഗതിയാണ്. എന്നാൽ എന്റെ അഭിപ്രായത്തിനു വിപരീതമായ അഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നവരെല്ലാം ‘അബദ്ധക്കാരാണ്’ ഞാൻ ഒരിക്കലും വിചാരിക്കുകയോ പറയുക

യോ ചെയ്തയില്ല. പക്ഷേ, അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിന്റെ യോഗ്യതയെപ്പറ്റി ഞാൻ ശരിയായി നിരൂപണം ചെയ്യും. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നത് അവരെ അബദ്ധരാക്കുന്നതിനോ ആക്ഷേപിക്കുന്നതിനോ വേണ്ടിയല്ല, സംഗതിയുടെ യാഥാർത്ഥ്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനു മാത്രമാണ്. വ്യത്യസ്തങ്ങളായ അഭിപ്രായങ്ങൾ ശേഖരിച്ച് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള മി. കുറുപ്പുതന്നെ ആ അഭിപ്രായങ്ങളെ ഗണിക്കാതെ തന്റെ അഭിപ്രായത്തെത്തന്നെ ബലപ്പെടുത്തി “എന്റെ അഭിപ്രായം സ്രീകുളം പുരുഷന്മാരും കീഴ്പോട്ടുതടവണമെന്നു തന്നെയാണ്” എന്നു മീനം ലക്കത്തിലെ ലേഖനത്തിൽ തീർത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രവൃത്തി കൊണ്ട് മി. കുറുപ്പ് താൻ ശേഖരിച്ച അഭിപ്രായങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥന്മാരായ യോഗ്യന്മാരെ സുബന്ധന്മാരാക്കിത്തീർക്കുകയാണോ ചെയ്യുന്നത് എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. എതിർപക്ഷത്തുനിന്നും ഫാജരാക്കിയ അഭിപ്രായങ്ങളെ ബഹുമാനിക്കാതെ തള്ളിയതായ എന്റെ പ്രവൃത്തിനിമിത്തം ആ അഭിപ്രായങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥന്മാർ അബദ്ധന്മാരായിത്തീരുമെങ്കിൽ, അവരുടെ അഭിപ്രായം അപേക്ഷിച്ച് പ്രയാസപ്പെട്ടുവാങ്ങി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി എതിർപക്ഷക്കാരനെക്കൊണ്ട് ആ അഭിപ്രായങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥന്മാക്ക് ‘അബദ്ധന്മാർ’ എന്നുള്ള സർട്ടിഫിക്കറ്റു വാങ്ങിക്കൊടുത്തിട്ടും തൃപ്തിയാകാതെ ആ അഭിപ്രായങ്ങളെ തള്ളി അവയ്ക്കു യോജിക്കാത്ത തന്റെ അഭിപ്രായം ശരിയാണെന്ന് ഉറപ്പിക്കുന്ന മി. കുറുപ്പാണോ അവരെ അബദ്ധന്മാരാക്കിയത് അതോ ഞാനാണോ എന്ന് വിധിക്കാൻ എനിക്കു അധികാരമില്ലല്ലോ.

ആരോഗ്യം നാചാംവാലും നവുൻ-ാം പുറത്ത് മി. കുറുപ്പിന്റെ ലേഖനത്തിൽ “മേലോട്ടും കീഴോട്ടും പതുക്കനെ തടവരുത്” എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ തന്റെ ആദ്യലേഖനത്തിൽ പറഞ്ഞ മി. കുറുപ്പ് മേലോട്ടും കീഴോട്ടും തടവണമെന്നുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളെ എഴുതി അയച്ചുവരുത്തി തന്റെ ലേഖനത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി ആ അഭിപ്രായക്കാരെ അബദ്ധരാക്കിയതും നന്നായോ എന്നും എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല.

“മി. ശർമ്മാവിന്റെ ഈ അഭിപ്രായം കാണുമ്പോൾ മി. വാത്സർ താൻകൊടുത്ത സർട്ടിഫിക്കറ്റു് എടുത്തുകളയുമോ, അല്ലാ ‘മൂലത്തിവില്ലാത്ത ഒരുഭാഗം എടുത്തുപറഞ്ഞു കൃതാത്ഥത നേടുവാൻ ശ്രമിച്ചുകരണം ക്ഷന്തവുവു നിസ്സാരവുമാണെങ്കിലും അഭിമാനാർഹമല്ലാ’ എന്നു പറയുവാൻ ഒരുമ്പെടുമോ എന്ന് അറിയുന്നില്ല.” എ.സ്. മി. കുറുപ്പി പറയുന്നു. ഈ വാചകത്തിൽ രണ്ടു സംഗതികളാണ് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. ഒന്ന് മി. ശർമ്മായുടെ അഭിപ്രായം കാണുമ്പോൾ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു കൊടുത്ത സർട്ടിഫിക്കറ്റു് എടുത്തുകളയുമോ എന്നുള്ള സംശയവും, മറേറത് മി കുറുപ്പിന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ ഒന്നിലധികം സ്ഥലത്തു് പകർത്തിയിട്ടുള്ള എന്റെ ഒരു വാചകത്തെ ഞാൻ പിന്നീടും ഉറപ്പിച്ചു പറയുമോ എന്നും ഉള്ളതാണ്. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ സംഗതി തന്നെ ആദ്യം എടുക്കാം. എന്റെ ലേഖനത്തിൽ, മി. ചാറൻജിയുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾവളരെ ഉയർന്നുപടിയിലാണ് മി. ശർമ്മാ നിൽക്കുന്നത് എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളു. സർട്ടിഫിക്കറ്റു കൊടുക്കത്തക്ക യോഗ്യതയുണ്ടെന്ന് എനിക്കു പൂർണ്ണബോധ്യംവന്നാൽ മാത്രമേ സർട്ടിഫിക്കറ്റു കൊടുക്കയുള്ളൂ എന്ന് എനിക്കു നിബ്ബന്ധമുള്ളതുകൊണ്ടു് ഞാൻ ഇതേവരെകൊടുത്തിട്ടുള്ള സർട്ടിഫിക്കറ്റുകളൊന്നും എടുത്തു കളയേണ്ടയാവശ്യം എനിക്കുണ്ടായിട്ടില്ലാ. പറഞ്ഞ അഭിപ്രായത്തെ മർദ്ദമുഷിയാടുകൂടി ബലമായി പിടിക്കുന്ന ആളാണ് ഞാനെന്ന് മി. കുറുപ്പിനു തോന്നിയിട്ടുള്ളതായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനംകൊണ്ടു കാണുന്നസ്ഥിതിക്കു് ഇങ്ങനെ ഒരു സംശയത്തിന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്നു വഴിയില്ലായിരുന്നു ഇതുപോലെയുള്ള സന്ദർഭത്തിൽ താൻ ചെയ്യുമായിരുന്ന പ്രവൃത്തി ഞാനും ചെയ്തേക്കുമെന്നു അദ്ദേഹം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന മനഃസ്ഥിതിയാവാം.

പ്രകൃതിവികിത്സാവിഷയകമായ പുസ്തകങ്ങൾ ഞാൻ വായിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഗണിച്ചറിവാൻ ശക്തിയുള്ള മി. കുറുപ്പിന്നു് ഈ സംഗതിയും അങ്ങിനെ അറിയുവാൻ സാധിച്ചതു് അതുഭൂതമ

ല്ലാ. മി. ശർമ്മായോ, മി. സ്വരൂപോ ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായം പറഞ്ഞ് ഈ വാദം അവസാനിപ്പിക്കണമെന്ന് എനിക്കു വിചാരമില്ലായിരുന്നു എന്ന് എന്റെ ലേഖനത്തിൽ നിന്നു തന്നെ ചെളിവാകുന്നതാണ്. ഈ സ്ഥാനം ജമ്നിയീൽ ഏതുതരത്തിലാണ് നടത്തിവരുന്നതെന്ന് എഴുതിയയച്ചു മറുപടി വരുത്തി ആരോഗ്യം മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണമെന്നും അത് ഇന്നു മേൽവിലാസത്തിൽ എഴുതി അയയ്ക്കണമെന്നും ആണ് എന്റെ ലേഖനത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ഇതുകൊണ്ടു ഇതിന്റെ തീരുമാനം ജമ്നിയീൽ നിന്നും മറുപടി വന്നതിനു ശേഷമേ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് ഞാൻ തയ്യാറുള്ള എന്ന് പ്രത്യക്ഷമാണ്. ജമ്നിയീൽ നിന്നുള്ള മറുപടിയിൽ കീഴ്പോട്ടാണ് തീരുമാനമെടുത്തു കാണുന്നപക്ഷം ആ നിമിഷം മുതൽ എന്റെ അഭിപ്രായത്തെ മാറ്റി ആ അഭിപ്രായത്തെ സ്വീകരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് ഞാൻ സസന്ദേഹം സന്നദ്ധനായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് എന്നിൽ മി. കറുപ്പു കണ്ട മക്കടമുട്ടി വാസ്തവത്തിലുള്ളതല്ല എന്ന് ലോകം ബോധ്യപ്പെടുന്നതാണ്. മി. ശർമ്മായെപ്പറ്റി ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള അഭിപ്രായം ഇപ്പോഴും ഉറപ്പിച്ചുതന്നെ പറയുന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടുള്ള അഭിപ്രായം വാദവിഷയത്തിൽ ഇതേവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള മൂന്നഭിപ്രായങ്ങളും ശരിയാണെന്നു കാണിക്കുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം ആ മൂന്നഭിപ്രായക്കാർക്കും ഒരുപോലെ സഹായമായിരിക്കുന്നു എന്നു പറയാനുള്ളു.

ഇനിയും പ്രതസ്തുവാചകത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന രണ്ടാമത്തെ സംഗതിയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാം. 'മൂലത്തിചില്ലാത്ത.....' എന്നു തുടങ്ങുന്ന വാചകം തക്കതായ ഒരു സന്ദർഭത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരുഭിപ്രായമാണ്. ധന്തലക്കത്തിലെ മി. കറുപ്പിന്റെ ലേഖനം ആ അഭിപ്രായത്തെ ഒന്നുകൂടി ബലപ്പെടുത്തുന്നു. ആരോഗ്യം ൫-ാം വാല്യം ൧൬൩-ാം വശത്ത് "പ്രകൃതിചികിത്സാശ്രേണുസരണന്മേൽ റഹീലർ പത്രാധിപരും ആയ ശ്രീമാൻ നിമ്മല ചാറൻജി അവർകളുടെ അഭിപ്രായം എ

ന്റെ അഭിപ്രായത്തോടു പൂർണ്ണമായി യോജിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ” എന്ന് മി. കുറുപ്പ് പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ഇതിനെപ്പറ്റി ടി വാല്യം ൨൩൨-ാം വശത്ത് ഞാൻ നിരൂപണം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആ ഭാഗത്തെ ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ച് ലേഖനത്തെ ഭീഷിപ്പിക്കുന്നില്ല. മി. ചാറൻജി അഭിപ്രായം പറഞ്ഞത് പര്യായങ്ങളെ ജലസ്തർശസ്താനത്തെക്കുറിച്ചാണ്, വാദവിഷയത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ഒരുഭിപ്രായവും പറഞ്ഞിട്ടുമില്ല. ആ സ്ഥിതിക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം വാദവിഷയത്തിന്, അതാവിത് സ്രീകുളുടെ ജലസ്തർശസ്താനത്തിന്, പ്രമാണമാണെന്നും അത് തന്റെ അഭിപ്രായത്തോടു പൂർണ്ണമായി യോജിച്ചതാണെന്നും മി. കുറുപ്പ് പറയുന്നത് എന്റെ വാചകത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള അഭിപ്രായത്തെ ബലപ്പെടുത്തുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. മി. കുറുപ്പിന്റെ ലേഖനം നോക്കിയാൽ ആ വാചകത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിന് എന്താവല്ലായ്മയുള്ള പോലെ തോന്നുന്നു. ആ വാചകം കർണാടകശേഷമുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ എല്ലാം അത് ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനത്തെ അപഹരിക്കുന്നതായി കാണുന്നതുകൊണ്ട് മേൽപ്രകാരം ഉപഹിക്കുന്നതാണ്. ധനു ലക്കംമാസികയിൽ മി. കുറുപ്പിന്റെ ലേഖനത്തിൽ ഈ വാചകത്തെപ്പറ്റി “ഏതായാലും ഈ വാചകം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിശുദ്ധമായ മനസ്ഥിതിയെ വിളംബരപ്പെടുത്താൻ പര്യാപ്തമാകുമെന്നുള്ളതിൽ എനിക്കു സന്ദേഹംതോന്നുന്നില്ല. ഏതായാലും ഇപ്രകാരമുള്ള വാചകങ്ങൾ അദ്ദേഹം തന്റെ ഉപന്യാസത്തിന്റെ അനൗപമായ ഭൂഷണങ്ങളായും അത്യാവശ്യങ്ങളായും കരുതുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അദ്ദേഹം ആ വിചാരത്തോടുകൂടി കൃതാത്മനായിരിക്കട്ടെ എന്നുമാത്രമേ എനിക്കു പറയാനുള്ളൂ” എന്നാണ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. തക്കതായ ഒരു സന്ദർഭത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഞാൻ പറഞ്ഞ ഒരുഭിപ്രായത്തെ വിമർശിക്കുന്നതിന് ആരോഗ്യം മാസികയുടെ ഒരു വശത്തിന്റെ പകുതിയോളം സ്ഥലം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന മി. കുറുപ്പ് യാതൊരു സന്ദർഭം അടിസ്ഥാനമോ ഇല്ലാതെ മീനം ലക്കത്തിൽ എന്തെപ്പറ്റി പ

റഞ്ഞിട്ടുള്ള ആക്ഷേപങ്ങളെക്കുറിച്ചു മി. കറുപ്പിന്റെ രീതിയിൽ നിരൂപണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കാൻ ആയത് ഒരു വിപുലമായ ലേഖനമായിത്തീർന്നിരിക്കുകയുള്ളതുകൊണ്ട്, അതിനായി ഒരു അതിവേഗ അത്യാവശ്യമായ കാര്യങ്ങളെ മാത്രം എടുത്തുകാണിച്ച് മറുപടി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ ലേഖനത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ മി. കറുപ്പിന്റെ രീതിയിൽ അദ്ദേഹത്തിന് മറുപടി കൊടുക്കുന്നതിന്, ഇതിനുവിഷയമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനവും, അദ്ദേഹം ധന ലക്കത്തിൽ കാണിച്ചു തന്നതായ ഉദാഹരണവും കൊണ്ട് എനിക്കു പൂർണ്ണമായ അവകാശവും അധികാരവും ഉണ്ടെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ഞാൻ ഈ അവകാശത്തെ ഉപയോഗിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഈ ഒരു കാരണം മാത്രമാണ് ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ഒടുവിലത്തെ ഭാഗം, ധനലക്കത്തിൽ മി. കറുപ്പ് എഴുതിയിരുന്ന ലേഖനത്തിന്റെ അവസാനഭാഗവുമായി യാതൊരു സാമ്യവുമില്ലാതെ വന്നിട്ടുള്ളതെന്ന് വായനക്കാരെ സാദരം ധരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

അഞ്ചാം വാല്യം ൨൯൨-ാം വശത്ത് രണ്ടാം ഖണ്ഡികയിൽ മി. കറുപ്പ് പുറപ്പെടുവിച്ചിരിക്കുന്ന ഫോട്ടോയിൽ നാലാം വാല്യം ൪൨൭-ാം വശത്ത്, ഈ യുക്തി മി. കറുപ്പ് പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആ ഭാഗം ഇതാണ്.

“മുകളിൽ നിന്ന് കീഴ്പോട്ടായിരുന്നു തടവേണ്ടതെങ്കിൽ തുണിവെള്ളത്തിൽ മുക്കി മുകളിൽ നിന്നും കീഴ്പോട്ടുതലോടണമെന്ന് നിശ്ചയമായും ക്രൂണി പറയുമായിരുന്നു. അങ്ങിനെ പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്കും എപ്പോഴും കഴിയുന്നിടത്തോളം വെള്ളം മേല്പോട്ടു കൊണ്ടുപോകണമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും തടവേണ്ടത് മേല്പോട്ടു തന്നെയാണെന്ന് സിദ്ധിക്കുന്നു. ഈ അഭിപ്രായത്തിനെ ബലപ്പെടുത്തുന്ന സംഗതിയാണ് സ്റ്ററൂളിനുമീതെ ഒന്നുമുതൽ മൂന്നുവരെ ഇഞ്ചുപൊക്കത്തിൽ വെള്ളം വച്ചു ജലസ്തർശസ്സാനം എടുക്കണമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന സ്ഥല

ഞളിപൊന്നും കീഴ്പോട്ടു തടവണമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതു. തടവണഭാഗം മുഴുവനും വെള്ളത്തിനടിയിലിരിക്കുന്ന അപ്പരത്തിൽ കീഴ്പോട്ടു തടവുന്നതിനു തുണിയിൽ കഴിവുള്ളതോളം വെള്ളം ചേർപ്പോട്ടു കൊണ്ടു പോകേണ്ട ആവശ്യം ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല എന്നുള്ളതു വാദമാറ സംഗതിയാണ്. ആ സ്ഥിതിക്ക് അങ്ങനെ സ്താനമെടുക്കുമ്പോൾ വ്യത്യസ്തമായ രീതിയൽ തടവണമെന്നു നിദ്ദേശിക്കാതിരിക്കുന്നിടത്തോളംകാലം, കീഴോട്ടു തടവണമെന്നു ക്രാനിക്ക് ഒരിക്കലും അഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നതായി വിശ്വസിക്കാൻ മാത്രം കാണുന്നില്ല, 'എന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ശരിയായാലും തെറ്റായാലും വേണ്ടതില്ല, സത്യം വെളിപ്പെടുത്തേണം എന്നുള്ള, ഏക ഉദ്ദേശം മാത്രമാണ് തനിക്കുള്ളതു' എന്നു പറയുന്ന മി. കുറുപ്പ് വെളിപ്പെടുത്തിയ സത്യം എന്താണെന്നു നോക്കാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം ശരിയാണെന്നു തീരുമാനിക്കണമെന്നും തന്നെപ്പറ്റി തക്കതായ ഒരു സന്ദർഭത്തെ ആസ്പദമാക്കി ഓസ്ട്രൻ അഭിപ്രായം പറഞ്ഞാലും അതിൽ ക്ഷോഭിക്കുന്ന പ്രകൃതം തനിക്കുണ്ടെന്നും ആ ക്ഷോഭത്തിന്റെ ഫലമായി എതിർ കക്ഷിയെ കഴിയുന്നവിധം ആക്ഷേപിക്കുന്നതു തനിക്കു രസമാണെന്നും ഉള്ള സത്യമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ കൊണ്ടു മി. കുറുപ്പ് വെളിപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നത്. 'വേറൊരാളുമായി നീ വാദം നടത്തുമ്പോൾ അയാൾ വാദവിഷയത്തെ വിട്ട് നിന്നേ ആക്ഷേപിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതു കണ്ടാൽ അയാളുടെ യുക്തികൾ അസ്തമിച്ചുപോയി എന്നു മനസ്സിലാക്കി അയാളുമായുള്ള വാദം നീ നിറുത്തിക്കൊള്ളണം' എന്നാണ് എന്റെ ഗുരു എന്നോടു പദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. മീനം ലക്കത്തിലെ മി. കുറുപ്പിന്റെ ലേഖനം കൊണ്ടു വാദത്തിന്റെ നില ഈ ഘട്ടത്തിലായിട്ടുണ്ടെന്ന് മേൽ പ്രസ്താവിച്ച സംഗതികളിൽനിന്നു കാണാവുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു മി. കുറുപ്പുമായി ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വാദം ഇനിയും തുടരുന്നതിന് ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. വാദം തുടങ്ങിയതു് മി. കുറുപ്പാണ്. അതിന് ഞാൻ മറുപടിയെഴുതുക മാത്രമാണു ചെയ്തത്.

യ്ക്കിട്ടുള്ളത്. ആ സ്ഥിതിക്കും മി. കുറുപ്പിന്റെ ലേഖനത്തിനു മറുപടിയായ ഈ ലേഖനം കൊണ്ട് വാദം നിറുത്തുന്നതും ശരിയായിരുന്നോളിച്ചതാണ്. ആരെങ്കിലും ഒരാൾ വാദം നിറുത്താത്തപക്ഷം വാദം തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്നുള്ളതു കൊണ്ടും വാദത്തിൽ നിന്നും വായനക്കാർക്കു പ്രത്യേക പ്രയോജനമൊന്നും ലഭിക്കാത്ത പതനത്തിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും വാദം ഇവിടെ നിറുത്തുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. അതിനാൽ ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി മി. കുറുപ്പ് ഇനിമേലാൽ എത്ര ലേഖനമെഴുതിയാലും അതിനു മറുപടി എഴുതുന്നതിനുവേണ്ടി എന്റെ സമയത്തേയും ആരോഗ്യം മാസികയുടെ വശങ്ങളേയും വിലവാക്കുന്നതിന് ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ല. മി. കുറുപ്പ് എന്ന ലക്ഷ്യമാക്കി എത്രയെത്ര ക്രൂരവക്യം പ്രയോഗിച്ചാലും അവയെല്ലാം പ്രകൃതിമാതാവിന്റെ പ്രത്യേക കടാക്ഷത്താൽ കസുമങ്ങളായി പരിണമിച്ചതിനുശേഷം മാത്രമേ എന്നെ സ്പർശിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന് എനിക്ക് ദൃഢനിശ്ചയമുള്ളതിനാൽ അവയും എന്നിൽ സന്തോഷത്തേയും കൃതജ്ഞതയേയും മാത്രമേ ഉളവാക്കൂ എന്നുള്ള വാസ്തവത്തെ മാത്രം വായനക്കാരെ സാദരം അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ആരോഗ്യം.

(എം. പി. കുഞ്ഞമ്പു.)

മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ യഥാർത്ഥസുഖം അനുഭവിക്കേണമെങ്കിൽ ആരോഗ്യത്തെ നിലനിർത്തിപ്പോരേണ്ടുന്നതു് എത്രയും കർത്തവ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു ഉൽബോധം ഇന്നു പാശ്ചാത്യർക്കുള്ളതുപോലെ ലോകത്തിൽ ഇതരസമുദായങ്ങൾക്കുണ്ടോ എന്നു

സംശയമാണ്. ആരോഗ്യരക്ഷക്കു ഉപയുക്തങ്ങളായ എല്ലാ ഏർപ്പാടുകളും അവർ എത്രയും നിഷ്കർഷയോടും കൃത്യബോധത്തോടും കൂടി ചെയ്യുപോരുന്നതിനാലാണ് ഈ സമുദായം ഉത്തരോത്തരം ആഭ്യുദയത്തെ പ്രാപിച്ച് ലോകത്തിൽ പ്രഥമഗണനീയനായി തീർന്നിട്ടുള്ളത്. ഭക്ഷണം, വ്യായാമം, ശുചീകരണം മുതലായവകളിൽ അവർക്കുള്ള കൃത്യനിഷ്ഠയാണ് അവരുടെ പലവിധമായ അഭിവൃദ്ധിക്കും കാരണമായിട്ടുള്ളത്. നേരെമറിച്ചു നമ്മുടെ ആരോഗ്യരക്ഷക്കുവേണ്ടിനാം അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ദിനചര്യങ്ങളെ ഒന്നു പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എത്ര ശോചനീയമായ ഭവസ്ഥയേയാണു നാം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളത്. നമുക്കു ഭക്ഷണത്തിലൊ വ്യായാമത്തിലൊ വല്ലകൃത്യവും ഉണ്ടോ? ആരോഗ്യം ശുദ്ധമായ ഒരു സമുദായത്തിനു ജീവൻ എവിടെ? കുറെ കൊല്ലങ്ങൾക്ക് മുമ്പെ ഒരു യൂറോപ്യൻ, സംസാരമല്ലെ പറഞ്ഞതാണ് എനിക്കു ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഓർമ്മവരുന്നത്. “നിങ്ങളുടെ ആളുകൾ കിട്ടിയാൽ നാലുദിവസത്തെ ഭക്ഷണം ഒന്നായി കഴിക്കുകയും, നാലുദിവസം ഒന്നായി പട്ടിണികിടക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതാണു നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അധികമായി ബലശൂന്യന്മാരെ കാണുന്നതിനുള്ള മുഖ്യകാരണം.” അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു എത്രയും വാസ്തവമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. നമുക്കുണ്ടാകുന്ന ഒട്ടുമുക്കാലം രോഗങ്ങൾ ഭക്ഷണക്രമക്കേടുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതാണെന്നുള്ളതിനു രണ്ടുപക്ഷമില്ല. നമ്മുടെ ഇടയിൽ പ്രായേണ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ദാരിദ്ര്യമാണ് ഇതിനു മുഖ്യകാരണമെന്നു ഒരുപക്ഷേ പറഞ്ഞേക്കാം. ഉള്ളതു കൃത്യസമയത്തിനു ഭക്ഷിക്കാതെ വല്ല “വെടി”യും പറഞ്ഞു വീട്ടിലുള്ള സ്ത്രീകളെയും ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചു രാത്രി പന്ത്രണ്ടു മണിയാകുമ്പോൾ തണുത്ത ഭക്ഷണവും കഴിച്ചു കിടന്നുറങ്ങുന്ന ഇടപ്രമാണികൾ നമ്മുടെ ഇടയിൽ തന്നെ അനവധിയുണ്ട്. അതങ്ങിനെ ഇരിക്കട്ടെ. ഇനി ആരോഗ്യവിഷയത്തിൽ ഒട്ടും തന്നെ അപ്രധാനമല്ലാത്ത വ്യായാമത്തെ എടുത്തുനോക്കുക. കേരളീയരുടെ ഇടയിൽ വ്യായാമം പൂജ്യംതന്നെ എന്നു നിസ്സംശ

യം പറയാവുന്നതാണ്. ഈ ഒരേപ്പാട് സമുദായരംഗത്തിൽ നിന്നു തീരെമറഞ്ഞുപോയ രീതിയിലാണ് ഇപ്പഴത്തെനില. പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ ഗ്രാമങ്ങൾതോറും കളരികെട്ടി പയറു്, മലക്കും, മുതലായ കായികാഭ്യാസങ്ങൾ യഥോചിതം പരിശീലിപ്പിച്ചുപോന്നിരുന്നു ഇതിന്നും പുറമെ ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ സൂര്യനമസ്കാരം, പ്രാണായാമം മുതലായവകളും പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ആധുനിക പരിഷ്ക്കാരത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി ഈവക ഏറ്റുപ്പാടുകളെല്ലാം ജനങ്ങളാൽ തീരെവിസ്മരിക്കപ്പെട്ടു. ആരോഗ്യവിഷയത്തിൽ നാം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള ശോച്യാവസ്ഥയെ സംബന്ധിച്ച അഭിനവഭീമസേനനെന്നവിഖ്യാതനായ പ്രൊഫസ്സർ രാമമൂർത്തിപറയുന്നതിനെ ഏവരും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്:—“ഇന്ത്യയുടെ പ്രസ്തുത ആരോഗ്യസ്ഥിതി ഏറ്റവും ശോചനീയാതന്നെ, ആധുനിക ഭാരതീയരുടെ ഇടയിൽ ആരോഗ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചെടുത്തോളം ഗണ്യമായ ഉദാസീനത കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്രീപുരുഷന്മാരിൽ നാം ശതമാനവും ഘലഹീനരും ബുദ്ധിവികാസാകാശത്തവരും ആയികാണുന്നതിൽ എനിക്കു അസഹ്യമായ പശ്ചാത്താപമുണ്ട്. നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ അനുഭവിച്ചുപോന്ന ആയുഷ്കാലം ശരാശരി ൧൨൫ ആയിരുന്നതു ഇപ്പോൾ ൨൩ ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ നമ്മുടെ സ്രീകൾ പോലും യുദ്ധത്തിൽ പങ്കുകൊണ്ടിരുന്നു വൈറൈവെ ലെയിഡ് ലാകമ്പനിയിൽ വിൽക്കുന്ന കളിപ്പാവകൾ ഇപ്പഴത്തെ സ്രീപുരുഷന്മാരെക്കാൾ ഭേദപ്പെട്ടു കാണുന്നു.” ഇതിന്റെയെല്ലാം മുഖ്യകാരണം അദ്ദേഹം പറയുന്നത് ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പ്രതിവാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ജീവിതാശ്രമധർമ്മങ്ങളെവിസ്മരിച്ചു, പാശ്ചാത്യരെ കണ്ണാമുടി അനുഗമിക്കുകയാലാണെന്നാണ്. കായികമായും മാനസികമായും യാതൊരുഭ്യാസവും നാം ചെയ്യാത്തതിനാൽ നമ്മുടെ ഉജ്വലഗതിയെ സർവ്വപ്രകാരത്തിലും തടഞ്ഞുപോകുന്നു. പ്രാണായാമം, ആസനം, ഗായത്രി, സൂര്യനമസ്കാരം മുതലായവയെ നാം മറന്നിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ ശോച്യാവസ്ഥയിൽ നാം

പ്രാപിക്കയില്ലായിരുന്നു എന്നു അദ്ദേഹം സങ്കടമായി പറയുന്നു. നമ്മുടെ ശ്രമങ്ങളിലും കോളേജുകളിലും അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള പാശ്ചാത്യവ്യായാമപാഠങ്ങളേക്കാൾ ആയിരംമടങ്ങു ഉത്തമമായിട്ടുള്ളതാണ് സൂര്യനമസ്കാരം എന്നാണ് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. പ്രൊഫസ്സർ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ശ്ലാഘ്യമായ നിലക്കും കാരണമായത് സൂര്യനമസ്കാരം തുടങ്ങിയുള്ള ശാസ്ത്രീയ വ്യായാമങ്ങളാണെന്നു അദ്ദേഹം ദൃഢമായി പറയുന്നു.

വ്യായാമ വിഷയത്തിൽ വന്നു ചേർന്നിട്ടുള്ള പ്രസ്തുത കറവിനെ പരിഹരിക്കേണ്ടുന്നതിലേക്കു അത്യുത്തമമായ ഒന്നാണ് 'സൂര്യനമസ്കാരം.' ശ്രവണമാത്രയിൽതന്നെ ഇതൊരു മതസംബന്ധമായ ഏല്പാടാണെന്നു കരുതി ഹിന്ദുമതേതരന്മാർ ഇതിനെ ശ്രദ്ധിക്കുകയില്ലെന്നുള്ള ശങ്ക എനിക്കധികമായുണ്ടെങ്കിലും നമ്മുടെ ഇടയിൽ ആരോഗ്യവിഷയത്തിൽ ഏറ്റവും മുഖ്യമായിട്ടുള്ള വ്യായാമകാര്യത്തിൽ വന്നെത്തിട്ടുള്ള നൂതനയെ പരിഹരിക്കാൻ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും അവരെ ഇതിലേക്കു ഉത്സുകന്മാരാക്കിത്തീർക്കുന്നതിലേക്കു അധികൃതന്മാരും ഒരുപക്ഷെ ശ്രമിക്കുന്നതായാൽ അതൊരു വലിയ അനുഗ്രഹമായിത്തീർന്നേനെ എന്നുള്ള ഏകചിന്തയാണു എന്നെ ഈ ലേഖനം എഴുതുന്നതിലേക്കു പ്രേരിപ്പിച്ചത്. സൂര്യനമസ്കാരം എന്നതു ഭാരതീയർക്കു പുതിയ ഒരുവസ്തുവല്ല. ഇതു ഏറ്റവും മഹത്തരമായിട്ടുള്ള ഒരു വ്യായാമമായിട്ടു പണ്ടേക്കുപണ്ടുതന്നെ നമ്മുടെ പുരൂഷന്മാർ ഗണിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള ഒന്നാകുന്നു. ആധുനിക പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ പാശ്ചാത്യരെ അനുകരിച്ചു നമ്മുടെ യുവാക്കന്മാർ പരിചയിച്ചു പോരുന്ന ഏതൊരു വ്യായാമവും ഇതരസഹായം കൂടാതെയോ ദേശകാലസ്ഥിതി വ്യവസ്ഥ കൂടാതെയോ ആചരിച്ചുകൂടുന്നതല്ല. ഇവയിൽ ചിലവ ഏറ്റവും അപായകരവും കൂടിയാകുന്നു. ഇതിലും വിശേഷിച്ചു ഏതൊരു വ്യായാമവും ആചരിക്കുമ്പോൾ മനസ്സ് ഏകാഗ്രമാക്കുക എന്നുള്ളതു അത്യാവശ്യമായ പക്ഷിതമാകുന്നു. പാ

ശ്വാത്വവ്യായാമങ്ങളിൽ ഇതു സുസാദ്ധ്യമല്ല. സൂത്രനമസ്കാരം ആചരിക്കുന്നതിനു മേൽപറഞ്ഞ യാതൊരു പ്രതിബന്ധങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഇതു പരിശുദ്ധമായ വായുസഞ്ചാരത്തോടുകൂടിയ തുറന്നസ്ഥലത്തുവെച്ചു ചെയ്യുന്നതാണ് ഏറ്റവും നല്ലതു എങ്കിലും ഒരു മുറിയിൽവെച്ചു ഏതു സമയവും ചെയ്യുന്നതായാലും ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യം സാധിക്കാവുന്നതാണ്. സൂത്രനമസ്കാരത്തെപ്പറ്റി സത്താരാജിപ്പയിലെ ഒരു സ്റ്റേയിററ് സെമിണ്ടർ ഇംഗ്ലീഷിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ “സൂത്രനമസ്കാരം” എന്ന പുസ്തകം ഏറ്റവും ഉപയോഗമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. തന്റെ സ്റ്റേയിററ് ശുശ്രൂഷകളിലെല്ലാം ഇതൊരു നിർബന്ധവിഷയമായിട്ടാണു നടപ്പിൽ വരുത്തിട്ടുള്ളത്. ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഇതിന്റെ അനുഷ്ഠാനത്തെപ്പറ്റിയെല്ലാം വിശദമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു ഈ വ്യായാമം ആചരിക്കുന്നവർക്കെല്ലാം ഈ പുസ്തകം വളരെ ഉപകാരപ്രദമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. മലയാളഭാഷയിൽ ഈ പുസ്തകം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനു വല്ലവരും തുനിയുന്നതായാൽ അതൊരുവിതകൃത്യമായി കരുതാവുന്നതാണ്.

(മാതവാദി.)

അപകടങ്ങളും അതിനുള്ള ആദ്യചികിത്സയും.

(അശി പി. നാരായണപിള്ള.)

—o—

അജ്ഞതയും സൂക്ഷ്മക്കുറവും നിമിത്തം പ്രതിവർഷം അനേകലക്ഷം ജനങ്ങൾ ഇൻഡ്യയിൽ മരണംപ്രാപിച്ചുവരുന്നു. ഇവയിടെ എടുത്ത ഒരു കണക്കിനുപടി ബംഗാൾ സംസ്ഥാനത്തുമാത്രം അക്ഷാലമരണമുണ്ടായവരുടെ സംഖ്യ പതിനഞ്ചുലക്ഷമാണത്രേ. ഇതിൽ പകുതിയേളം മരിച്ചവയ്ക്കിൽ കുറഞ്ഞവരും

൯. പാമ്പിൽ കടിയേറ്റമരണപ്പെട്ടവരുടെ തുക നോക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകാൻ വിഷയപ്പെട്ടു പോകുന്നതു. മൺമുഖം ഗവൺമെന്റ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു റിപ്പോർട്ടുപ്രകാരം ഇന്ത്യയിൽ സപ്തവിഷമരണമരിച്ചവരുടെ സംഖ്യ മൺമുഖം ആണ്. ഇന്ത്യക്ക് ഒരു സപ്തകാലമായ കേരളത്തിലെ കഥ പിന്നെ പറയണമെന്നില്ലല്ലോ. സപ്തകാലമായ ആരും ഉടൻ മരിച്ചു പോകുന്നതല്ല. മരിച്ചു പോകുമെന്നഭയം പക്ഷെ പലരേയും കൊന്നുവെന്നു വരാം. പരിശുദ്ധരക്തമുള്ളവന്റെ ശരീരത്തിൽ സർവവിഷം അപകടത്തെ ചെയ്യുകയില്ലെന്നാണ് അഭിജ്ഞാനമതം. മദ്യപാനം, അപരന്മാരാരും ഇവയാൽ ഭയമേർപ്പെട്ടു നിറഞ്ഞ ശരീരത്തിൽ മാത്രമേ അതു മരണത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നുള്ളുവെന്ന് പലേ പരീക്ഷണങ്ങളാലും തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഉപ്പ് മുളക് മുതലായ രുക്ഷ പദാർത്ഥങ്ങൾ തൃജിപ്പ് പകുപഥങ്ങൾ മാത്രം കൊണ്ടുപിടിക്കുന്നവർ സപ്തവിഷമെന്നല്ലാ മറ്റൊരാളെ വിഷവുമെന്നെന്നെ ഏൽക്കുകയില്ലെന്നാണ് ഡാക്ടർമാരുടെ അഭിപ്രായം.

സപ്തം കടിച്ചുവെന്നറിഞ്ഞാൽ ഉടൻ നമ്മളും സപ്തത്തെ പിടിച്ചു ഭംഗിയായി ഒരു കടി എടുക്കണം പല്ലുകൊണ്ട് പാമ്പിന്റെ ശരീരം മുറിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതുകൊണ്ടു പ്രയോജനമില്ല. ഇതു എല്ലായ്പ്പോഴും എല്ലാവേരും ചെയ്യുവെന്നു വരില്ല. മുറിവേറാൽ ആദ്യമായ് വേണ്ടതു മുറിവായ്ക്കു മുകളിൽ എന്തെങ്കിലും കൊണ്ടു ചേലമായി ഒരു കെട്ടു കെട്ടേണ്ടതാകുന്നു. ഇതു ഏഴുമിനിറ്റിനുള്ളിൽ നടത്തണം. ഈ കെട്ട് ഭംഗിയായി ഇറുകുന്നതിനായി കെട്ടിനുള്ളിൽ ഒരു കമ്പു തിരുകി ചുറ്റുന്നതു കൊള്ളാം. ഇങ്ങനെ ചെയ്താൽ നീലരക്തം ധമനികൾ വഴി വിഷം മാറഭാഗത്തു വ്യാപിക്കയില്ല. പിന്നീട് മുറിവായി ചെറുരക്തം മുഴുവൻ ഉറഞ്ചി എടുത്തുകളകയൊ ഞെക്കി പുറത്തു കളകയൊ ചെയ്യണം. അതിൽ മണ്ണുചവച്ചു തുപ്പലോടുകൂടി വെച്ചുകെട്ടുന്നതും കിട്ടുമെങ്കിൽ പൊട്ടാസിയംപെർമാൻഗനേറേറ്റ് എന്ന ഒരു ധൂമ്ര വെച്ചുകെട്ടുന്നതും നല്ലതാണ്. ഇതു രണ്ടും സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ മുറിവായിൽ മൂത്രമൊഴിക്കുന്നതും

നന്നാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. മണ്ണുകിടപ്പിൽ പ്രത്യേക വിദഗ്ദ്ധത സമ്പാദിച്ച ഒരു ജർമ്മൻ ഡാക്ടർ പതുമണ്ണിനടിയിൽ വിഷമേറാവനെ കഴിച്ചിട്ടു സുഖപ്പെടുത്തിയതായി പറഞ്ഞു കാണുന്നു. രോഗിക്കു ബോധമില്ലാതായാൽ ചൂടുവെള്ളമൊ ഗ്രാമ്പും കുറവാപട്ടയും ചേർത്തുണ്ടാക്കിയ കഷായമോ കൊടുക്കുന്നതു നന്നു്.

൨. തേരുകിവിഷം. തേരുകിയാലുണ്ടാകുന്ന വേദന പാമ്പുകടിയാലുണ്ടാകുന്ന വേദനയേക്കാൾ അസഹനീയമാകുന്നു. പാരിശുദ്ധ രക്തമുള്ളവനു് തേരുകിയെ ഭയപ്പെടേണ്ടോ എന്നാണു് ഡാക്ടർ മുറിന്റെ അഭിപ്രായം. മുറിവായ്ക്കു മുകളിൽ ഒരു കെട്ടു കെട്ടുകയും രക്തം ഉറങ്ങി എടുക്കുകയും ചെയ്തതിനു ശേഷം മണ്ണുകൊണ്ടു ഒരു പോരട്ടീസ് ഇടുകയോ മുറിവായ് ഉപ്പു വെള്ളത്തിനുള്ളിൽ മുക്കിവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയോ ചെയ്യുന്നതു വേദന നീക്കുവാൻ നല്ലതാണു്. വിരലുകളിൽ തേരുകിച്ചാൽ കൈമുട്ടുവരെ പോരട്ടീസ് ഇടണം. കഴച്ചമണ്ണിൽ കൈ മുക്കി വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും നന്നുതന്നെ.

൩. നീക്കോലിവിഷം. നീക്കോലി കടിച്ചാലും മേൽപറഞ്ഞപോലെ എല്ലാം അനുഷ്ഠിച്ചാൽമതി— അന്താഴും മുടക്കണമെന്നുകൂടെ പഴമക്കാർ പറഞ്ഞുവരുന്നു.

൪. പാഷാണം. വിഷപദാർത്ഥങ്ങൾ പാനം ചെയ്തു പോയാൽ അതു് ഉടൻ മര്ട്ടിക്കുന്നതു നന്നു്. പാഷാണവിഷത്തിനു് ചെറുനാരങ്ങാനീർ സേവിക്കുന്നതു് ഏറ്റവും ഫലപ്രദമാണു്. വൈദ്യന്മാർ ഇതിനു ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന പ്രത്യേക ഷഡം കദളിവാഴക്കിഴങ്ങിന്റെ നീരാണത്രേ. കോഴിമുട്ടയുടെ വെള്ള പാലിൽ ഒഴിച്ചു കൊടുക്കുന്നതും എണ്ണയിൽ ചുണ്ണാമ്പു വെള്ളം സമം ഒഴിച്ചു കൊടുക്കുന്നതും ഇതിനു് ഡാക്ടർമാർ ചെയ്യുന്ന പ്രത്യേകഷഡങ്ങളാണു്.

൫. രസം. രസം ഏതെങ്കിലും പ്രകാരത്തിൽ ഭക്ഷിക്കേണ്ടി വന്നയാൾ ഉടൻ ധാരാളം വെററിലചവച്ചു് അതിന്റെ ചാർ ഇറക്കുമെങ്കിൽ തൽക്ഷണം മരണത്തിൽ നിന്നും രക്ഷ

പ്പെടാം. കമ്പളങ്ങാനീരിൽ പഞ്ചസാരവേത്ത് സേവിക്കുന്നതും ഇതിനുള്ള ഒരു പ്രത്യേകധർമ്മമാകുന്നു.

൬. ഉമ്മത്തു്. ഉമ്മത്തിൻകായ് ഭക്ഷിച്ചു് വിഷംപ്രാപിച്ചവെന്നറിഞ്ഞാൽ ഉടൻ ഏതാനും ഇളനീർപൊട്ടിച്ചു് തലയിൽ ധാരയൊഴിക്കണം. മുലപ്പാലം ധാരയ്ക്കു് ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണ്. ഇതിനുള്ളിൽ ചന്ദനം, അത്തിവെള്ളം, താമരവളയനീർ ഇവകൊടുത്താണ് നാട്ടുവൈദ്യന്മാർ ചികിത്സിക്കുന്നതു്.

൭. കഞ്ചാവു്. കഞ്ചാവ് അമിതമായാൽ ഉണ്ടാവുന്ന ഭൂഷ്യങ്ങൾക്കു് ഇളനീർ ധാരക്കുപറമെ, ഉള്ളിൽ ഇളനീർ, മത്തങ്ങച്ചോറു പിഴിഞ്ഞനീർ തയിർ ഇവ ഉടൻ ഉള്ളിൽ സേവിപ്പിക്കുന്നതു് ഉചിതമാകുന്നു.

൮. അവിൻ. അവിൻ അധികം മാത്ര അകത്തുപെട്ടുപോയാൽ ഉടൻ രോഗിയെ വിയപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. സ്പേട്രസ്സാനത്തിനു ശേഷം ഇളനീർ തലയ്ക്കു ധാരയൊഴിക്കുകയും കുടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് ഉത്തമം.

൯. തീപ്പെള്ളൽ. മറ്റൊരാളുടെ വസ്ത്രത്തിൽ തീ കത്തിയാൽ നാം സംഭ്രാന്തരായ് ഇതികത്തവൃതാമൃഗമായി നിന്നു പോവുകയാണ് സഹജം- അതുകൊണ്ടു് ഇങ്ങിനെ ഉള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ നാം ഉചിതമായി ചെയ്യേണ്ടതു് എന്താണെന്നു് അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ് അഗ്നി വസ്ത്രത്തിൽ എല്ലായിടത്തും പടൻപിടിക്കയും നമുക്കു് അതു് അഴിച്ചുകളയാൻ നിർ്വാഹമില്ലാതെയും വരുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ അതു അണയുന്നതുവരെ നിലത്തുകിടന്നു് ഉരുളുകയാണു നന്നു്. കമ്പിളിയൊ ഘനം കൂടിയ വസ്ത്രമോ കിട്ടുമെങ്കിൽ ഉടൻ പുതച്ചുകൊള്ളുകയും വെള്ളമൊഴിക്കുകയും ചെയ്യണം. പൊള്ളലുള്ള സ്ഥലത്തു് വസ്ത്രങ്ങൾ ഒട്ടിയിരുന്നാൽ അതിനെ ബലാൽക്കാരമായി വലിച്ചെടുത്തു കളയരുതു്. കത്തിരികൊണ്ടു് പൊള്ളിയ ഭാഗത്തുള്ള തുണിയെ തൊലി ഇളകാതെ സൂക്ഷിച്ചു് വെട്ടിമാറണം. അനന്തരം മ

ണ്ണപൊട്ടീസ് വെച്ചു കെട്ടിയാൽ നിററൽ ശമിക്കും. നല്ല തളിർവാഴയിലയിലോ തുണിയിലോ വെളിച്ചെണ്ണ പുരട്ടി പൊള്ളലിന്മേൽ ഇടുന്നതും നന്നാണ്. വെളിച്ചെണ്ണയും ചുണ്ണാമ്പു വെള്ളവും സമംചേർത്തു പുരട്ടുന്നതുകൊണ്ടും തുണമുണ്ട്. തീകൊണ്ട് തൊലിപ്പറ്റം പൊള്ളിയിരുന്നാൽ സൂചികൊണ്ട് കത്തി പെള്ളം കളയണം. തൊലിപ്പറ്റം ചുവന്നിരുന്നാൽ അവിടെ മണ്ണപൊട്ടീസ് ഇടുന്നതാണ് നന്ന്.

൧൦ ദ്രാവകം കൊണ്ടുള്ള പൊള്ളൽ. ദ്രാവകം വീണു പൊള്ളുന്നതിനും തീപ്പൊള്ളലിന്റെ ചികിത്സ തന്നെ ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു.

൧൧ മുങ്ങിച്ചാകുക. മുങ്ങിച്ചാകാൻ പോകുന്നവനെ രക്ഷിക്കുന്നവൻ നല്ല മനഃസാന്നിധ്യവും തന്റേറടവും വേണം. ആദ്യമായ് നാം അവന്റെ നനഞ്ഞ വസ്ത്രങ്ങൾ മാറ്റി ശരീരം മുഴുവൻ നല്ലപോലെ തുടയ്ക്കണം പിന്നീട് അവന്റെ കൈകൾ മുഖത്തിനു നേരെ വരത്തക്കവണ്ണം കമഴ്ത്തികിടത്തിക്കൊണ്ട് ഒരു കൈ നെഞ്ചിൽ അമർത്തി മറേറുകൈകൊണ്ട് വായിലും വയറിനുമുള്ള പെള്ളവും അഴിക്കും പുറത്തുകളയണം. പിന്നീട് മലർത്തി തലയും നെഞ്ചും കുറെ പൊക്കിവയ്ക്കണം. അതിന്നുശേഷം പതുക്കെ രണ്ടു കൈകളും പിടിച്ചു നിവർത്തണം. അപ്പോൾ വാരിയെല്ലുകൾ നിവരുകയും പുറമെ നിന്നു വായു ശ്വാസീപ്പാൻ അയാൾ ശക്തനാകയും ചെയ്യും. അനന്തരം അവന്റെ കൈകളെ വേഗം മടക്കി നെഞ്ചത്തുവെച്ചു പിടിക്കണം. അപ്പോൾ നെഞ്ചു ചുരുങ്ങി ശ്വാസം വിടും. ചൂടപിടിപ്പിക്കാൻ സൈതുകയ്ക്കപ്പൊട്ടാൽ അവനെ തീകത്തിച്ചോ മറേറാ ഒന്ന് അനത്തുന്നതു് ഉത്തമം. കമ്പിച്ചികൊണ്ട് പുതയ്ക്കുന്നതും നന്നുതന്നെ. ബോധമുണ്ടായാൽ ചൂടുവെള്ളത്തിൽ നാരങ്ങാനീർചേർത്ത് ഉള്ളിൽ കൊടുക്കണം.

സ്രീകുളം പ്രകൃതി ചികിത്സയം.

—*:—

(തുടർച്ച.)

(വെണ്ണങ്ങി, എം. കൊച്ചുച്ചിയമ്മ.)

അകൃതിമർദ്ദനമുപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടു കട്ടികൾ ഉൾപ്പെട്ടവർക്കും, അടക്കമൊക്കുമില്ലാത്തവരായും നീക്കം. മസാലകൾ വിശേഷിച്ച് മുളക് കോപത്തെ ഉളവാക്കി വെളിപ്പിക്കുന്നു; ശാന്തതയെ യാത്രയാക്കി ഗർഭത്തെ വളർത്തുന്നു. പ്രകൃതി ഭക്ഷണമാണ് മനുഷ്യനെ സമാധാനനിരതനും, ശാന്തനാക്കുന്നതു്. മസാലകൾ ഉപയോഗിക്കാതിരിക്കുന്ന കാലത്തു മാത്രമേ കട്ടികൾക്കു ബ്രഹ്മവർഷംകാക്കുൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഉപദേശങ്ങളാലും, മസാലകളാലും കട്ടികളെ സത്യം, വിനയം, ദൈവഭക്തി, ആർദ്രത, അനന്ദകാരം, സ്നേഹം, പരോപകാരതല്പരത, അസുയാരാഹിത്യം, ധർമ്മനിഷ്ഠ ഇതുകൾ അഭ്യസിപ്പിച്ച് അവരെക്കൊണ്ടു പ്രവർത്തിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. ശരിയായ ഉപദേശവും, തെറ്റായ മാതൃകയുണ്ടെങ്കൊണ്ടു ഏതെങ്കിലും ഫലമുണ്ടാകുമെന്നു വിചാരിക്കാൻപോലും പാടില്ല. മാതാപിതാക്കന്മാരിൽ മാതാവിനാണ് കട്ടികളെപ്പറ്റി കൂടുതലായി പ്രവർത്തിക്കാൻ സൗകര്യം ലഭിക്കുന്നതു്. സ്വഭാവനൈർമ്മല്യത്തെ പുറസ്തരിച്ച ശിശുവിനെ വളർത്തിയാൽ ശിശു ഒടുവിൽ സന്മാർഗ്ഗനിരതനും, പഠിത്തത്തിൽ സമർത്ഥനും, അനന്ദകാരിയും, ദൈവഭക്തനും, സമുദായപ്രണയിയുമായി ഭവിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല, താൻ ഒരു രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനോ, സാഹിത്യകശലനോ, സിദ്ധനോ, കലാവിദഗ്ദ്ധനോ ആയിത്തീരുകകൂടെ ചെയ്യുന്നതാണ്. തന്റെ കട്ടികളെ ജ്ഞാനവും ആരോഗ്യവുമുള്ളവരാക്കി വളർത്തണമെന്നുഗ്രഹിക്കുന്ന മാതാവ് ഈശ്വരൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നപ്ര

കാരം ആദ്യമായി തന്നെത്തന്നെ പരിശോധിച്ചു വെടിപ്പാക്കിയ ശേഷം മക്കളെപ്പറ്റി ദൈവത്തോടുള്ള യഥാർത്ഥകടമനിവർത്തിക്കയും എളിമയോടു പെരുമാറി ജീവിതം മാതൃകയാക്കി തീർക്കുകയും സ്വ്വശക്തനെ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. മാതാവ് സാധാരണ സംസാരത്തിൽപ്പോലും പാപശകലങ്ങൾ കലർന്നുവരികയും പ്രയോഗിക്കാതെയും, വിചാരിക്കാതെയും നല്ല മനസ്സാക്ഷിയോടും, ഇരശപരഭക്തിയോടും കൂടി ജീവിച്ചാൽ അതുപഴിയായി കട്ടികൾക്കാവശ്യമുള്ള സകല സൽഗുണങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

ഭക്ഷണവിഷയത്തിലും മാതാവിന്റെ മാതൃകായോഗ്യമായ വർത്തനം ആവശ്യമുണ്ട്. തങ്ങളുടെ സൗന്ദര്യഗുണത്തെ മാത്രം ലക്ഷക്കി ക്രമിസമ്പ്രദായത്തോടു കൂറുപിടിച്ച് ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ചില സ്ത്രീകൾ അവരുടെ ഭക്ഷണത്തിൽ പല മാറ്റങ്ങളും വരുത്തിട്ടുള്ളതായി ഇയിടെ ഞാൻ ഒരു പത്രത്തിൽ വായിക്കുകയുണ്ടായി. അവർ ചിലപ്പോൾ ഉപവസിക്കുകയും അല്പമായി ഭക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കൊഴുപ്പ് അവർക്കു കണ്ടുകൂടാ. പഞ്ചസാരയും, മധുരപദാർത്ഥങ്ങളും തൊടുകയില്ല. മിട്ടായി അവർക്ക് പെറുപ്പാണ്. ഉയിര്പോലായാലും തൈരുകൂടുകയില്ല. ഉരുക്കിഴങ്ങു തൊടുകയില്ല. സൂപ്പ് കുടിക്കുകയില്ല. വെണ്ണകണ്ടാൽ തെടും. ഇറച്ചികണ്ടാൽ തെട്ടിവീഴും. പഞ്ചസാരകണ്ടാൽ നാക്കിൽ വെള്ളമുറും. പച്ചവെള്ളമേ കുടിക്കൂ. പഴങ്ങളും പച്ചക്കറികളും ഭക്ഷിക്കും. ഇപ്രകാരം അവർ ക്രമിയോടു അല്പമായ കൂറു കാണിക്കുന്നത് അവർക്ക് കൃശഗാത്രമുണ്ടാകാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണ്. എന്നാൽ നമ്മുടെ ആവശ്യം അതല്ല. നമുക്കും നമ്മുടെ സന്താനങ്ങൾക്കും ആരോഗ്യമുണ്ടാക്കുകയും തന്മൂലം മനുഷ്യസമുദായവും നാടും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയും ചെയ്യണമെന്നാണ് ഞല്ലോ നാം കരുതുന്നതും കരുതേണ്ടതും. മാതാക്കളുടെ ഒത്തൊരുമിച്ചുള്ള പ്രവർത്തികൊണ്ട് അവർക്ക് പല നല്ലകാര്യങ്ങളും സാധിക്കാവുന്നതാണ്. തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക നില, വാണിജ്യപരിഷ്കാരം, വിദ്യാഭ്യാസം, ദാരിദ്ര്യനിവാര

ണം, ആരോഗ്യം, അനാഥസഹായം മുതലായി ഏറെയും പ്രയോജനകരമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഗാഢമായി ശ്രദ്ധിച്ചു നമുക്ക് പ്രവർത്തിക്കാം. ഈ വിഷയത്തിൽ പലരുടെയും പ്രസംഗത്തേക്കാൾ ചിലരുടെ പ്രവൃത്തിയാണ് ഫലപ്പെടുന്നത്. അതിനാൽ പ്രവൃത്തിയിലാണ് പ്രധാനമായി നാം പ്രതിപത്തി പ്രദർശിപ്പിക്കേണ്ടത്. ലോകോന്നമനത്തിനു സഹായിക്കുന്ന ആരോഗ്യത്തെ വീണ്ടെടുക്കാൻ ഇന്ന് മുതൽ നമുക്ക് പ്രവർത്തിച്ചു തുടങ്ങാം. എത്രയോ മഹത്തരമായ കാര്യങ്ങൾ സ്രീകൾ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്; ഇപ്പോൾ സാധിച്ചു പോരുന്നുണ്ട്; ഇനി സാധിക്കുകയും ചെയ്യും; അവരുടെ സ്വാഭാവിക ശക്തികളെ യഥാർത്ഥമായി പ്രകാശിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ അവൻ പ്രകൃതിജീവിതമനുഷ്ഠിക്കുക തന്നെ വേണം. അതിനായി എല്ലാവരേയും ക്ഷണിച്ചു കൊണ്ടും പ്രകൃതിമാതാവ് ജാതിസ്ഥലം മറുമില്ലാത്ത ഒരു നല്ലമാതാവാണ് നിങ്ങളെ ഉൽബോധിപ്പിച്ചു കൊണ്ടും ക്രിസ്തീയതയുടെ കൂടുതൽ ഗുണമനുഭവിക്കാൻ ഏനാക്ഷിമാർക്കും കരുണ ചെയ്യണേ എന്നു കരുണാവാരിധിയായ ജഗദശീശ്വരനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു കൊണ്ടും, തന്റെ മരണപല്ലവങ്ങളെ കമ്പിട്ട് പ്രകൃതിയമ്മയെ സന്തോഷിപ്പിക്കണമെന്നു നിങ്ങളോടു കേണപേക്ഷിച്ചു കൊണ്ടും ഈ പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിച്ചു കൊള്ളുന്നു.

“ കൃഷ്ണ ”

(മഹോപാദ്ധ്യായൻ: ജി. നാരായണപ്പണിക്കർ.)

ചന്ദ്രമേനവന്റെ താഴ്ന്നുമേനവൻ തേടിപ്പറപ്പെട്ട ‘കൊളമ്പല്ല’, ‘മോട്ടൽ’ ‘മൊട്ടേൽ’ ‘ചോററുക്കട’ ‘ചായക്കട’ ‘പലഹാരക്കട’ ‘കാപ്പിക്കട’ ‘കുടില്പ’ ‘കെളപ്പ’ എന്നിങ്ങനെ പ

ലമാതിരിയിൽ ഇന്നു വ്യവഹരിക്കപ്പെട്ടവരുന്ന അന്നവിക്രയശാലയാണ് ഇവിടെ വിവക്ഷിതമെന്നു ആദ്യമേ പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

ഇവ ഇന്നു പ്രതിക്ഷണം വർദ്ധിച്ചു വരികയാണ്. ആരോഗ്യവും, തൊഴിലില്ലായ്മയും കൂടിച്ചേർന്നപ്പോൾ ക്ഷുഭകൾ വളരെ വർദ്ധിക്കുന്നു. ഇതിൽ ആരോഗ്യ ക്ഷുഭകളുടെ പ്രൊപ്പ്രൈറ്ററന്മാരെ മാത്രമല്ല പാവപ്പെട്ടവരായും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നോർമ്മയോടെ ഇനിയും ഇവ വളരെ വർദ്ധിക്കാനാണ് ഇടയുള്ളത്. ഇനി ധാരാളമായി ബി. എ. ക്ലാസ് മറ്റും ഈ തൊഴിലിന് പാർപ്പാടുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിച്ചുകൂട.

നമ്മുടെയൊക്കെ ഓർമ്മയിൽത്തന്നെ കുറച്ചുകാലം മുമ്പ് പട്ടണങ്ങളിൽ മാത്രമേ ക്ഷുഭകളുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഇവയിൽ പോലും പോയി ആഹാരം കഴിക്കുന്നത് ഒരു കുറച്ചിലായിട്ടാണ് ആഭിജാത്യമുള്ളവർ കരുതിപ്പോന്നിരുന്നതും. ഇന്നതൊക്കെപ്പോയിട്ട്, വീട്ടിൽ സകല സൗകര്യങ്ങളുമുണ്ടെങ്കിലും, നേരം വെളുത്താൽ ക്ഷുഭയിൽപോയി കാപ്പികുടിക്കാത്തത് ഒരു ഘനക്ഷയമായിട്ടാണ് ശ്രദ്ധ ഇരപ്പാളി തുടങ്ങി ആന്ധ്രൻവരെ സകലരും കരുതിപ്പോരുന്നത്.

പാശ്ചാത്യദേശങ്ങളിൽ വല്ല യോഗ്യന്മാർക്കും വല്ല വിഭന്നോ മറ്റൊരാൾക്കുണ്ടെങ്കിലും അപസരങ്ങളിൽ, ഹോട്ടലിൽ ഏല്പാട്ട് ചെയ്തുകയാണത്രെ അവിടെയുള്ള പ്രഭുക്കന്മാരുടേയും മറ്റും ഇടയിലെ നടപ്പ്. അവരുടെ നിത്യാവയോഗത്തിന് കൂടിയേ കഴിയൂ എന്നുള്ള ഇനത്തിൽ പെട്ടതാണുപോൽ ഈ സ്ഥാപനം. അതുകൊണ്ട് സ്വന്തം അവരേ അനുസരിക്കുന്ന നമ്മുടെയിടയിലും ഹോട്ടൽ ഇത്ര പ്രചാരത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ളതാശ്ചര്യമല്ലായിരിക്കാം.

ഇനി കാലക്രമേണ ഒരു നാട്ടിലുള്ള അടുക്കളകളെല്ലാം കൂടി ഒരിടത്തു ചെന്നുകൂടി ഒരാളിന്റെ അധീനത്തിലായിത്തീരുന്ന പരിഷ്കാരവും നമ്മുടെ നാട്ടിൽ നമ്മുടെ കാലത്തു തന്നെ വന്നു ചേരുന്നേക്കാമോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എ

നിന്നും തയാറുള്ള പട്ടണവാസികളുടെ ഇടയിൽമാത്രം പ്രചരിച്ചിരുന്ന ഈ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കു രണ്ടു റ്റാഴ്ചവട്ടക്കാലംകൊണ്ട്, ക്ലബ്ബംകൊണ്ട് യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ലാത്ത ഉദാരന്മാരായ ഗ്രാമവാസികളുടെയിടയിൽ പോലും, അത്ര വലിയ പ്രചാരം വന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇന്ന് ഏതു കഗ്രാമത്തിന്റെ ഏതു മൂലയിലും അവസ്ഥാനുസരണമുള്ള ക്ലബ്ബകൾ കാണാം. അമ്പലപ്പുഴപ്പുഞ്ചപ്പാടത്തിന്റെ ഒത്തനടുക്ക് കൊയ്ത്തുകാലത്തു പുലയർവന്നു ചേരുമ്പോൾ അവിടെ തോണിയിൽ കയറിയും, ശബരിമലയിലതുപ്പന്മാർ ചെന്നു ചേരുമ്പോളുവാടെ തലച്ചുമടായിട്ടും ക്ലബ്ബകൾ വന്നുകൂടുന്നു.

പണ്ട് അന്നവിക്രയം ഒരു പാപമായിട്ടും, അതു കൊണ്ടു പജീവിക്കുന്നവനെ ഭ്രഷ്ടനും നികൃഷ്ടനുമായിട്ടും കരുതിവന്നതെല്ലാം പൊയ്ക്കുഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇന്നത്തേ അന്നവിക്രയികൾ ധാടിക്കും മോടിക്കും, മാമ്പുതക്കുമൊട്ടും കുറയ്ക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല മറ്റുള്ളവക്ക് അതവർക്കുവരിച്ചു കൊടുക്കാനും സമ്മതമാണ്. ക്ലബ്ബം ക്ലബ്ബക്കാരനും കാഴ്ചയിൽത്തന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്തത്തക്കവണ്ണം ഒരു മാതിരി താണതാത്തിലാണെന്നു ഇന്നുനാട്ടുവുറത്തുകാർ പോലും കരുതുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ തിരുവനന്തപുരത്തു വെച്ചൊരു നേരമ്പോക്കുണ്ടായി. അവിടെ പുതുതായി പ്രാക്ടറീസു തുടങ്ങിയ ഒരു വക്കീൽ മെയിൻ റോഡിൽ ഒരു വീട്ട് വാടകക്കുവാങ്ങി, ബോർഡുമെഴുതിത്തൂക്കിത്താമസമാക്കിയിരുന്നു. ഒരു നാൾ ഇദ്ദേഹം ചില സ്റ്റേഫിതന്മാരുമായി സംസാരിച്ചുല്ലസിച്ച്രിക്കുമ്പോൾ നാട്ടിമ്പുറത്തുള്ള ഒരു മുത്തനായർ ഒരു കയ്യിലൊരുകെട്ടുകടലാസും, മറേറകൈയ്യിലൊരു കീറശ്ശീലക്കുടയുമായി കടന്നുവന്നിട്ട് അലക്ഷ്യ ഭാവത്തിൽ ചെറുപ്പക്കാരനും സുന്ദരനുമായ ആ വക്കീലിന്റെ മുഖത്തുനോക്കിക്കൊണ്ടു “സപാമി, വേഗം രണ്ടുപേക്ക് ഇലയിടണം” എന്നു ആജ്ഞകൊടുത്തു. മുമ്പ് ആ വീട്ടിൽ ഒരു പട്ടർ ക്ലബ്ബിട്ടിരുന്നുവത്രെ. ഇതുകൊണ്ടും ബോർഡുകളും മറ്റും തെറിവിളിച്ചിട്ടാണ് മൂപ്പിന് സന്ധ്യയ്ക്കും കടന്നുവന്ന് ഇലയിടാൻ ആജ്ഞാപിച്ചത്. ഒരു ഹൈക്കോട്ട് വക്കീ

ലിനെയും, ചോറുകുഴച്ചുവക്കാരനെയും തമ്മിൽ യാതൊന്നു കൊണ്ടും തിരിച്ചറിയാൻ പാടില്ലാത്തവണ്ണം അത്രപരിഷ്കൃത രൂപത്തിലാണ് ക്ഷുദ്രകാരനെക്കുറിച്ചുനാട്ടിമ്പുറത്തുകാർ പോലും ധരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് ഈ സംഭവം തെളിയിക്കുമല്ലോ.

“നായർമോട്ടൽ” “ബ്രാമിൻമോട്ടൽ” “ഹിന്ദുമോട്ടൽ” “ക്രിസ്ത്യാൻമോട്ടൽ” മുതലായ പേരുകൾ കാണുമ്പോൾ ക്ഷുദ്രകൾക്കും ജാതിമതഭേദമുണ്ടെന്ന് തോന്നിയേക്കാമെങ്കിലും ക്ഷുദ്രബ്രഹ്മാർക്കു് ആ വകഭേദങ്ങളൊന്നും അത്ര ഗണ്യമാക്കിയിട്ടില്ല. പണ്ടു ചില ഉയന്നജാതിക്കാർ താഴ്ന്നജാതിക്കാരോടു വെളിച്ചെണ്ണയും മറ്റും വാങ്ങുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ മാപ്പിളയേക്കൊണ്ടു തൊടിച്ചിട്ട് എടുത്തു വന്നിരുന്നു. ഏതും വിശുദ്ധീകരിക്കാനുള്ള ശക്തി മാപ്പിളയുടെ കൈവശമുണ്ടെന്നായിരിക്കുമല്ലോ അവരുടെ അഭിപ്രായം. ഇതുപോലെ മിശ്രഭോജനപ്രസ്ഥാനത്തോടും മറ്റും നിസ്സഹകരിക്കുന്ന യഥാസ്ഥിതികന്മാർക്കും ക്ഷുദ്രകാർക്കും തൊട്ടാൽ പിന്നെ സ്വീകരിക്കാൻ വൈമനസ്സമില്ല. “കാശുവകും കയ്യിലുണ്ടേൽ ജാതിഭേദമവക്കില്ല” എന്ന് സ്ത്രീരൂപി വിംഗ്കാരനായ, യുവകവി! ക്ഷുദ്രകാരനെക്കുറിച്ച് ഒരു കവിതയെഴുതി ചിരിക്കുന്നുപോൽ. പ്രായേണ മിക്ക ക്ഷുദ്രകാരും ഇങ്ങനെ തന്നെയാണ്. എന്നാൽ “Brahmans only” “ബ്രാഹ്മണർക്കൾ ശാപ്പിടം ഇടം” എന്നെല്ലാം ചില പട്ടന്മാർ കടകളുടെ ഉമ്മറത്ത് ബോർഡു തൂക്കിക്കണ്ടിട്ടുണ്ട്. (ഇതിൽ രണ്ടാമത് പഠഞ്ഞതിന് ബ്രാഹ്മണർ കള്ളു കുടിക്കുന്ന സ്ഥലമെന്നാണത് മെന്ന് ഭ്രമിക്കരുത്. “കൾ” ബഹുവചനപ്രത്യയമാണ്.) ഇങ്ങിനെയൊക്കെ അവർക്കും മറ്റുള്ളവരെ അവശ്യം പോലെ പരിഗ്രഹിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ മടി കാണാറില്ല.

ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസവും ക്ഷുദ്രകളുടെ അഭിവൃദ്ധിയ്ക്കു വളരെ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. ക്ഷുദ്രകളിലെ കണക്കുപുസ്തകങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ പറ്റു വരുവുകാരധികം വിദ്യാത്മികളാണെന്ന് കാനാം പെയ് നോക്കാതെ ചകും കിട്ടുന്നവരും, ജിഹ്വാലഘൃത്തിനടിമപ്പെട്ടവരുമായ ഇക്കൂട്ടക്കാണ് ഈ ദുസ്ഥ

യത്തിന് അല്പംപോലും മടിയില്ലാത്തത്. ആദ്യമായി പലരും സ്ത്രീകളിലെ ഉച്ചഭക്ഷണത്തിലേക്കായിട്ടായിരിക്കും ക്ലബ്ബുകളിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടുണ്ടാവുക. അതു പിന്നീട് വളരെ ഉച്ചയ്ക്കെന്നും വയ്യിട്ടെന്നും മറ്റുമുള്ള നിയമമെല്ലാംപോയി എപ്പോഴും കുളബ്ബ തന്നെ ശരണമെന്നായിത്തീരുകയാണു സാധാരണ പതിവ്.

വിലരിതൊരു പരിഷ്ക്കാരചിഹ്നമാണെന്നും, ജാതിഭേദം മുതലായ അനാചാരങ്ങളെ നീക്കി സകല വണ്ണങ്ങളേയും ഒരു മിച്ചിണക്കിച്ചേക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന ഏറ്റവും പരിഷ്കൃതമായ ഒരു സ്ഥാപനമാണ് ക്ലബ്ബുകൾ എന്നും, അതുകൊണ്ട്, അവയുടെ അഭിവൃദ്ധി പരിഷ്ക്കാരാഭിവൃദ്ധിയേയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നതെന്നും വിചാരിക്കുന്നുണ്ടാവാം. എന്നാൽ ഇവയുടെ സാക്ഷാൽ സ്വരൂപമെന്താണെന്ന് നമുക്കൊന്നു ചിന്തിക്കുതന്നെ.

ഗണപതിവിലാസം, സരസ്വതിവിലാസം, ഇന്ദ്രവിലാസം, ചന്ദ്രവിലാസം, ശാരദാവിലാസം, മീനാക്ഷിവിളാസം ഇങ്ങനെ വിലാസങ്ങൾ ഒരുവക; (ചോറുവിലാസവും ഇഡലി വിലാസവും മാത്രം ഉള്ളതായി കേട്ടിട്ടില്ല.) ഓംബേഹാൾ, മദ്രാസ്സഹാൾ മുതലായി ഹാളുകൾ അതൊരുവക; ഇമ്പീരിയൽ ഹോട്ടൽ, റൗൺഹോട്ടൽ, സിറ്റിഹോട്ടൽ തുടങ്ങി ബ്രാമിൻ ഹോട്ടൽ, ചോററിഹോട്ടൽ, ക്രിസ്ത്യൻ ഹോട്ടൽ, ഫിഷ്വോട്ടൽ വരെ അങ്ങിനെ ഒരുവക; “കുറുപ്പിന്റെ ക്ലബ്ബ്” “വൈയ്ക്കം ശങ്കുപ്പിള്ള വക ക്ലബ്ബ്” എന്നിങ്ങനെ പ്രൊപ്രൈറ്ററുടെ പേരിൽ ഒരുവക; ഇതൊന്നുമില്ലാതെ വെറും കാപ്പിക്കട, ചായക്കട, ചോറുകട എന്നിങ്ങനെ ഒഴുക്കൻമട്ടിൽ പിന്നെയൊരുവക; “ശ്രീപത്മനാഭൻ തുളൈ” “ഗണപതി സഹായം” മുതലായി “ഭക്താലയങ്ങൾ” മറെറാരുവക; “ശാപ്പാടും പോടപ്പാടും” എന്നും മറ്റും ഭീമകായങ്ങളായ അക്ഷരങ്ങളിൽ പരസ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടത് വേറൊരുവക; “ശാപ്പാട് ആണ്.” “ഉറുണു ച. ൨-മുതൽ” എന്നിങ്ങനെ വിലയുടെ ലഘുവത്തെ പ്ര

നന്ദതാ?, എന്ന് മോരുവിളമ്പിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ചോദിച്ചതു സ
ബന്ധിച്ചു, എറണാകുളത്ത് ഒരു പട്ടണമുണ്ടാക്കിത്തീർത്ത കലശൽ
ഇതിനെ ക്രമിനൽ കേസിലവസാനിച്ചിരിക്കുന്നുവത്രെ

തുല്യവപേരും, തിരുവനന്തപുരം മുതലായ പട്ടണങ്ങളിൽ
മൊട്ടിച്ചി ആയിരത്തുമാർ ഒട്ടനവധി ഈ വ്യാപാരം കൊണ്ടു
പജി പിടിക്കുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെയാണ് ഇവർ, ഭാഗ്യവശാൽ തങ്ങൾ
ക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പൊതുജന സേവയുള്ള സൗകര്യത്തെ “ബ
ഹുജനഹിതായ ബഹുജനസുഖായ” ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്.
ഇവരുടെ “സമാചാരങ്ങൾ” പരസ്യങ്ങളല്ലാത്തതു കൊണ്ട് വി
വരിക്കാൻ പ്രയാസം. മറ്റു സ്ത്രീകൾ അധികമായി, സ്വതന്ത്ര
കളായിട്ട് ക്കുഞ്ജനടത്തിവരുന്നതായറിയുന്നില്ല. എന്നാൽ നാ
യർമോട്ടലുകൾ മിക്കതിലും ഒരു സ്ത്രീയും കൂടി സഹായത്തിനു
ണ്ടായിരിക്കുക നിയമമാണ്. ഇവർ പ്രായേണ ക്കുഞ്ജ്കാര
ന്റെ “സഹധർമ്മചാരിണി” തന്നെയായിരിക്കും. വിരക്തനായ
ഒരു കവി നരകമെന്നത് സ്ത്രീശരീരം തന്നെയാണെന്ന് സ്ഥാ
പിച്ചു കൊണ്ടൊരു പദ്യമെഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഈ ക്കുഞ്ജ്കാരന്റെ
പരിഗ്രഹത്തെക്കണ്ടിട്ടാണോ അദ്ദേഹത്തിന് ആ ആശയമുദിച്ച
തെന്ന് സംശയമുണ്ട്. ഒരു കണ്ണും കൂടിയുണ്ടെങ്കിൽ-അതും സാ
ധാരണമാണ്—ക്കുഞ്ജ് “സവാഗസുന്ദരം” തന്നെയായി.

ഇത്തരം ക്കുഞ്ജ്കളിലെ മീൻനാരനം വെള്ളമുള്ളിനാരനം
പഴുക്കുത്തിവെള്ളം, കടുകുവെള്ളമുണ്ടാക്കിയ കാളൻ, പാക്കിട്ടു
വേവിച്ച ചോറ്, ചട്ടി, കലം, ചിരട്ടത്തവി, ചോറുവിളമ്പുന്ന
മുരൽപെട്ടി, കഞ്ഞിന്റെ മൂക്കിൽ നിന്ന് പുറപ്പെട്ട് വായിൽ
വന്നുകൂടി പോഷിക്കപ്പെട്ട്, സർവ്വം താടിയിൽക്കൂടി ഇററിറുവീ
ണുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും, മലവും മൂത്രവും പലമാതിരി കൂട്ടാന്റെ
അവശേഷങ്ങളും എല്ലാംകൂടി വീണുവീണു ഒരിഞ്ചുകനത്തിൽ
കട്ടിപിടിച്ച ‘മെററൽ’ ചെയ്തതുപോലായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ഉണ്ണാ
നിരിക്കുന്ന സ്ഥലം, സർവ്വപരി എല്ലാവിധ ഉപദ്രവങ്ങളുടേ
യും അവശേഷങ്ങളാൽ വിചിത്രമായിട്ടുള്ള വിളമ്പുകാരിയുടെ

ചിത്രാഞ്ചരത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ചിത്രഗന്ധം ഇങ്ങനെ യുള്ളതെല്ലാം നോക്കുമ്പോൾ ബ്രാഹ്മണ ക്ഷത്രിയ കർമ്മഭേദത്തെ നോക്കുന്നതല്ല. പലർക്കും അഭിപ്രായമുള്ളതു ആശ്ചര്യമല്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് 'ജന്റിൽമെൻ' ധാരാളമായിട്ട് അങ്ങോട്ടു കടന്നുകൂടുന്നതും. എന്നാൽ അവിടുത്തേയും രഹസ്യങ്ങൾ ഉള്ളിലോട്ടു കടന്നുനോക്കിയാൽ കടിച്ചു മുലപ്പാലുകൂടി ഹർദ്ദിക്കുന്നതാണ്. 'ചമയൽകെട്ട്' ഒരിക്കൽ കാണാൻ സംഗതിയായാൽ കള്ളിയൊക്കെ വെളിവാകും. അവിടെ കാണപ്പെടുന്ന അറിവാക്കാത്തുള്ള പഴഞ്ചൊക്കും, ഇഡലിയുണ്ടാക്കാനുള്ള പഴുത്തുണിക്കഷണങ്ങളും 'അയംപടോ മേപി തുരംഗഭ്രഷണം....., എന്ന്' യാത്രകളിയിലെ പട്ടർ പ്രശംസിക്കുന്ന ആവസ്ഥയിൽനിന്നും മുറിച്ചെടുത്തതാണോ എന്ന് സംശയം തോന്നിപ്പോകും. ചമയലക്കാരന്റെ ഇടുപ്പിൽ തിരുകിയിരിക്കുന്ന ഒരു പാഴപ്പോളപ്പൊതിയിൽ നിന്നും, മൂന്നു വിരൽ കൂട്ടിക്കത്തിയെടുത്ത്, എന്തോ ഒരു മൂക്കിലേക്കു വലിച്ചുകേറ്റിയിട്ട് കൂടക്കൂടെ ചീറ്റി, പൂക്കറ്റിയിൽ നിന്നെന്നപോലെ, മൂക്കിൽ നിന്നും ചാടിക്കുന്ന ആ സാമാനങ്ങളെല്ലാം ഈ ചാക്കിലും പഴുത്തുണിയിലുമാണ് വർഷിക്കുന്നത്. തവിട്ടുനിറത്തിൽ ശരസ്സിൽ നിന്നൊരു പ്രവാഹം നാസാരസ്യങ്ങളിൽകൂടി പുറത്തേക്കു ഉദ്ഗമിക്കുന്നതും ഈ ടവലുകളിൽ തന്നെയാണ് വിശ്രമിക്കുന്നത്. ഈ ചാക്കെടുത്തു പാത്രത്തിന്റെ വക്കിൽകെട്ടിയിട്ടു, പാത്രംവാങ്ങി ചമയൽകെട്ടിന്റെ നടുക്കുള്ള ഒരു കരിങ്കല്ലിൽ മറിച്ചിട്ടിട്ടാണ് അരി വാക്കുന്നത്. ഒടുവിൽ മൂക്കോടെതന്നെ പാത്രമെടുത്ത് മാറ്റിയിട്ട്, ചോറിന്റെ മുകളിലായിട്ടു കമിഴ്ന്നു നിന്നുകൊണ്ട് ചമയലക്കാരൻ ചില പ്രയോഗങ്ങൾ നടത്തുമ്പോൾ നമ്മുടെ "പ്രകൃതിക്കാ"രുടെ ഒന്നാന്തരമൊരു ബാഷ്പസ്നാനം അയാൾ നടത്തുന്നു. അപ്പോൾ കക്ഷങ്ങളിലും മുഖത്തുനിന്ന് വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന വിയപ്പും, ഇടക്കിടെ ചീറ്റുമ്പോൾ മുന്വറത്തുപോലെ മൂക്കിൽ നിന്നും, അപൂർവ്വമായി ചിലപ്പോൾ വായിൽ നിന്നും ഇറററു വീഴുന്നതുമെല്ലാം ആ ചോ

ററിൽ തന്നെയാണു് അമരുന്നതു്. “ചക്കരപ്പൊക്ക”ലും ചില ചിത്രാണങ്ങളും മറ്റുമുണ്ടാക്കുന്നതു മേല്പറഞ്ഞ കരിങ്കല്ലിൽ കൊണ്ടെ പരത്തിയിട്ടിട്ടു് കാലുകൊണ്ടു ചവിട്ടിയരച്ചിട്ടാണത്രേ. ഒരിക്കലൊരു മുക്കാണിയൻ (ചാഴിയൻ) ഒരു കൽത്തൊട്ടിയ്ക്കു കൂട്ടു്, വസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം അഴിച്ചു കരയ്ക്കുവെച്ചശേഷം, ഇറങ്ങിക്കിടന്നു നീന്തിത്തുടിക്കുന്നതു കണ്ടു അന്വേഷിച്ചതിൽ സഭാരം കലക്കുകയാണെന്നാണു പറഞ്ഞതു്, “തൈരുഞ്ചാതം” തയാറാക്കുന്നതു ഒരു പൊക്കമുള്ള ചരുവത്തിൽ ചോറിട്ടു് മോരമൊഴിച്ചു, കക്ഷംവരേ കൈ ആ പാത്രത്തിൽ കടത്തി വാരിവിരകി അളിച്ചിട്ടാണു് ഇതു കൈകൊണ്ടുതന്നെ ഉരുട്ടിക്കൊണ്ടു ഇലയിചിട്ടുതന്നതുണ്ണാൻകഴിയുന്നവരുടെ ധൈര്യം അമാനുഷംതന്നെ. കുട്ടിച്ചു് സാമ്പാറും, മോരും, രസവും ഒരു “ഗോകണ്ഠ”ത്തിൽകൊണ്ടു ചോരിലൊഴിച്ചുതന്നതൊഴിയേ, മറ്റു സകല സാധനങ്ങളും വിളമ്പിത്തന്നതു കൈകൊണ്ടു തന്നെ. വിളമ്പാൻ തവി ഉപയോഗിക്കുന്നതു് അവർ കേട്ടിട്ടുപോലുമില്ല. “പുളിഞ്ചാത”വും “എനളുഞ്ചാത”വും മറ്റും പഴുത്തുണിയിൽ കെട്ടിയെടുത്തുകൊണ്ടു നടന്നു് ഒന്നും രണ്ടും മാസത്തേയ്ക്കു വെച്ചാരുനു് ഭക്ഷിക്കുന്നതും സാധാരണമാണു്.

കുളബ്ബികളെ മറ്റു വിശേഷങ്ങളൊന്നും പുറത്തുപറയാൻ കൊള്ളുന്നവയല്ല. “പറമ്പിൽപോക്കു്” പോലും ചമയ്ക്കാൻ അടുക്കളയിൽ തന്നെയാണത്രേ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതു്. ഒരു പാത്രം-വല്ലപട്ടിയോ കട്ടയോ മറ്റോ—എടുത്തുവെച്ചു്കാതും നിവ്വിച്ചിട്ടു് അതും സർവ്വഭോജിയായ അഗ്നിഭഗവാനുൽ തന്നെ ഹോമിക്കുയാണത്രേ പതിവു്. ഇതിന്റെയെല്ലാററിന്റെയും ആവിയും പുകയുമേറുകൊണ്ടു് മുക്കളിലിരുന്നു പാകമാകുന്ന സാമാനം, അതിലൊച്ച കലക്കുന്ന മസാലകളുടെയും വൃജ്ഞനങ്ങളുടെയും രസംകൊണ്ടു് മറ്റു രസങ്ങളെ ഒന്നും വൃജ്ഞിപ്പിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും, അതത്ര ഹൃദ്യവും പവിത്രവുമാണെന്നു് പായനക്കാർ തന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കൊൾക.

ഇതെഴുതുന്ന ആൾ ഒരിക്കൽ തിരുവനന്തപുരം പട്ടണത്തിലെ ഒരു മുട്ടക്കിലേക്ക് പെട്ടന്ന് തിരിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു സ്ത്രീ— ആകൃതിയും വസ്ത്രവും മറ്റും കൊണ്ട് ഒരു ക്കുഞ്ഞ് കാരുണ്യം ഭാഷ്യം തന്നെയായിരിക്കുമെന്ന് സംശയം തോന്നും; പ്രായം നല്ല പ്രായം തന്നെ— ഈ സത്വം ഒരു കയ്യുലയേടുചേരാവുന്നിടത്തോളം ചേർന്നു പാദങ്ങൾ ചേർത്ത് ചവുട്ടി മുട്ടകൾ അല്പം വിരിച്ചു താണിരിക്കുന്നു, തലയിലൊരു കലം ഇരിപ്പുള്ളതു വീണുപോകാതെ രണ്ടുകയ്യും ചേർത്തു പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. കലം വാഴയിലുകൊണ്ടു കെട്ടിയതിന്റെ മീതെ രണ്ടുമൂന്നു മുട്ടചിരട്ട ചീകി മിനുസമാക്കിയതു മിരിക്കുന്നുണ്ട്. കലത്തിന്റെ നാലു വശങ്ങളിലും ചുണ്ണാമ്പുകൊണ്ട് കുരിശുവരച്ചിരുന്നു. ഇവൾ എന്നെ കണ്ടയടനെ പെട്ടന്ന് ചകിതയായപ്പോലെ ഒരു ലജ്ജയും സംഭ്രമവുമുണ്ടായതിനേപെട്ടന്നമർത്തിയിട്ടു നിവിൻ നിന്ന് ഒന്നും സംഭവിക്കാത്ത പോലെ ഭാവിച്ചുകൊണ്ടു സാധാരണ രീതിയിൽ തന്നെ കടന്നുപോയി. മുഖത്തു നോക്കാനുള്ള അയ്യൊയും കൊണ്ട്, ഞാൻ നോക്കിയതു കാലിലേക്കാണ്. ഹാ, അപ്പോഴാണ് രഹസ്യം വെളിവായത്. പാദങ്ങളും ജങ്ഘകളും നന്നായിരിക്കുന്നു ഞാനൊന്നു മറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു നട്ടിട്ടുകൊണ്ട് നടന്നുപോന്നെങ്കിലും, എന്തോന്നാണിവൾ. ആ നിലയിൽ നിന്നു കൊണ്ടു നടത്തിക്കളഞ്ഞതെന്ന് വായനക്കാർക്ക് മനസ്സിലായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇക്കൂട്ടാണ് ക്കുഞ്ചിലേക്കു പതിവായി തയിരു “സപ്തൈ” ഏറ്റിട്ടുള്ളതെന്നറിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ആ തയിരിനേക്കുറിച്ച് ഒന്നുംതന്നെ പറയേണ്ടതില്ല. പശുവിന്റെ വലയും വെളിച്ചെണ്ണയും കൂടി ഉരുക്കിചേർത്ത് മോരും മുരിഞ്ഞയിലയും ഇട്ടു മുപ്പിച്ചതാണ് മഹാബ്രാഹ്മണർക്കു പസ്കരണത്തിനായി വിളമ്പുന്നതെന്ന്.

“സുന്ദരം രസം വിളമ്പു” എന്നുള്ള മാനേജരുടെ ആജ്ഞപ്രകാരം വിളമ്പിയ രസം കൂട്ടിനോക്കിയിട്ട് “താനൊട്ടു സുന്ദരം മല്ല, ഈ വിളമ്പിയതൊട്ടു രസവുമല്ല” എന്നൊരു നമ്പൂരി

അഭിപ്രായം പറഞ്ഞതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. കുളബിലെ പണിക്കാരായ ഇത്തരം സുന്ദരന്മാരെയും അവരുടെ “സമാചാരങ്ങൾ”ളേയും കുറിച്ചു വിവരിക്കാൽ സ്ഥലം പോര.

“ഭൂപദ്മമന്ദിരമിതെന്നു നിനച്ചുപോകും” എന്നും, ശുചിതപത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടമാണെന്നും, വിരാട് പുരുഷന്റെ മുഖത്തുനിന്നുമുണ്ടായതാണെന്നും മറ്റും വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടവയെന്ന ബ്രാഹ്മണ്യ ഹോത്രലുകളിലെ ചില സമാചാരങ്ങൾ മാത്രമാണ് ഇവിടെ പറഞ്ഞത്. ഈ സ്ഥിതിക്ക് വിരാട് പുരുഷന്റെ ഗുടത്തിന് കീഴുള്ള അവയവങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടായവയുടെയവസ്ഥ എതിനന്വേഷിക്കുന്നു? നരകത്തിന്റെ പ്രതിഫലമായകളായ ആ സ്ഥവങ്ങളിലേക്കു നോക്കാതിരിക്കത്തന്നെയാണു ഉത്തരം.

“അയർലണ്ടുകാരനും കാക്കയുമില്ലാത്ത സ്ഥലമില്ലാ” എന്നു ഇംഗ്ലീഷ് കാക്കയുടെയിടയിലൊരു ചൊല്ലുണ്ട്. അതുപോലെ കുളബ് കരം എവിടെയെല്ലാമുണ്ടോ അവിടെയെല്ലാം പാലക്കാട്ടുകാരൻ ഒരു പട്ടരും, എച്ചിലുവാരാനായി ഒരു നായയും ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. ഇവരുടെ സമാചാരങ്ങളേയും വിസ്താരമയത്താൽ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്നു.

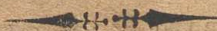
സ്രീമദ്വം എപ്പോഴും ശുദ്ധമാണെന്നും, എന്തായാലുമവിടെ അശുദ്ധി ബാധിക്കയില്ലെന്നും ഒരു സ്മൃതികർത്താവ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഇതിന്റെ രഹസ്യകാരണം നമുക്കൊക്കെ അറിയാം. അതു വെച്ചുകൊണ്ടുനോക്കിയാൽ ചായക്കടയിലെ ടംബൂറുകൾ ആരെല്ലാം വായിൽ വെച്ചുമോന്തിയാലും പരിശുദ്ധമാണെന്ന് വിചാരിച്ചു വരുന്നതിൽ അസാംഗത്യമൊന്നുമില്ല. ദൈവ്യാഭിത്യാ ചായക്കടയുടെ വണ്ണം ഇവിടെ വിടുന്നു. മടിശ്ശിലവെള്ളം എന്നൊരു പേര് ചില ദിക്കുകളിൽ ഇപ്പോൾ നടപ്പിലായിട്ടുണ്ട്. ആ മടിശീല, പാത്രം കഴുകാനായി വെച്ചിരിക്കുന്നതും, പലദിവസങ്ങളായി മാറിയിരുന്നതായാൽ കഴമ്പുപാകത്തിലായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതുമായ വെള്ളം, മണിയനീച്ചകളെക്കൊണ്ട് കവചിതമായിരിക്കുന്ന പലഹാരങ്ങൾ, കുളബ്ബകാ

രന്റെ ആട്ടകുട്ടിനു ചുറ്റുമുള്ള പ്രദേശം, കടയുടെ മീറ്ററവും, പരിസരങ്ങളും — ഇതെല്ലാമൊന്നു നോക്കിക്കണ്ടിട്ട് 'ചാടിക്കാൻ' (ചായുകുടിക്കാൻ എന്നതിന്റെ ലുപ്തരൂപമാണിത്) പുറപ്പെട്ടാൽ ഉള്ളിലുള്ള കുടലിനെ തന്നെയല്ലേ പക്ഷേ 'ചാടിച്ചേക്കുക' എന്ന് സംശയം.

അതിരിക്കട്ടെ ഇപ്പോൾ ഒരുതരം സൂപ്പീരിയർ ചായുകുടി നടപ്പിലായിരിക്കുന്നു. കൊപ്രാച്ചിരതയും കരിഞ്ഞാലിക്കാതലും കരിപ്പകുടിയും കൂടിയിട്ടു വെള്ളം തിളപ്പിച്ചു കൊടുത്തുവന്ന പഴയ പതിവ് പലതുകൊണ്ടും ശ്രേഷ്ഠമായിരുന്നു. അത് ഇമിറോഷൻ ചായയായിരുന്നു. ഇന്നതിന്റെ സ്ഥാനം സൂപ്പീരിയർ ചായയാലാക്രമിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഈ സംഗതി പല ചായക്കടക്കാരും ഇനിയും പരസ്യമാക്കിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ചില പ്രിയപ്പെട്ട വിശ്വസ്തന്മാരായ പതിവുകൾക്ക് പ്രത്യേകാവശ്യപ്രകാരം തയ്യാർ ചെയ്തുകൊടുത്തു വരികയാണ്. ഇതിന്റെ മട്ട്, ഇപ്പോൾ നിറുത്തിക്കളഞ്ഞ ചേർത്തലപ്പൂരത്തിന് പൂരപ്രമാണികളായ മാടമ്പിമാർ നടത്തിവന്നിരുന്ന കരിക്കു കുടിപോലെയാകുന്നു. കരിക്കു നേരത്തെ തന്നെ തുളച്ച്, വെള്ളം ദൂരെക്കളഞ്ഞിട്ട്, പകരം ചൊട്ടയിൽ നിന്നെ എടുത്തിട്ടുള്ള മുത്തകരിക്കൻവെള്ളമൊ, അഥവാ മാടമ്പിന്റെ സ്ഥിതിക്കും വിലയ്ക്കു മനുസരിച്ച് അതുതന്നെ വാറ്റിയെടുത്തതോ, അകത്തൊഴിച്ച് അടപ്പിട്ടിട്ടുള്ളത് പുറകിൽ നിന്ന് വാല്യക്കാരൻ എടുത്തു അപ്പോൾ തുളച്ചിട്ട് കൊടുക്കയാണു പടേണിനാളത്തെ കരിക്കു കുടിയുടെസമ്പ്രദായം. ഇതുപോലെ ചായുകുടിയിലും ഒരു പരിഷ്ക്കാരം നടപ്പിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ സംഗതിയറിയാത്ത ഒരു സാധുവിന് ഈയിടെ പററിയ ഒരു പാറ്, മേലാൽ അങ്ങിനെയുള്ളവരുടെ അറിവിലേക്കായി ഞാനിവിടെ തുറന്നുപറയാം.

(തുടരും)

എന്റെ ചിന്താവിധി.

വൈദ്യം ഒരു ശാസ്ത്രമാണോ?

(എം. പരമേശ്വരൻപിള്ള)

ചികിത്സാവിഷയമായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള അനുഭവങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്തോറും വൈദ്യരീതികളുടെ അപൂർണ്ണതയിലുള്ള വിശ്വാസം ഉറച്ചുപരികയാണു ചെയ്യുന്നത്. എല്ലാ ചികിത്സാരീതികൾക്കൊന്നും ഏറക്കുറെ പ്രയോജനം ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഒരുരീതിയും പരിപൂർണ്ണമായോ സംശയരഹിതമായോ ഉള്ള ഫലത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുകാണുന്നില്ല. ഓരോ മതക്കാരും തങ്ങളുടെ മതം ശ്രേഷ്ഠം എന്നും മറ്റു മതങ്ങളെല്ലാം മോശമാണെന്നും വാദിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെയാണു ഓരോ വൈദ്യരീതിക്കാര്യേയും വാദമെന്നു പറയാം. അവരവർ വാദിക്കുന്ന 'കേസു' കളുടെ യഥാർത്ഥസ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കുന്നപക്ഷം പലരും ഇങ്ങനെ വാദിക്കുവാനിടയാകയില്ല.

ഔഷധങ്ങൾ കൊണ്ടുള്ള ചികിത്സകൾക്കാണല്ലോ ഇന്നു പ്രചുരപ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ മരുന്നുകൾക്കു മനുഷ്യശരീരവുമായുള്ള ശരിയായ ബന്ധം മനസ്സിലാക്കിയുള്ള 'ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ' ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ഓരോ വൈദ്യശാസ്ത്രക്കാരും ആ ബന്ധം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നഭിമാനിക്കാറുണ്ട്. അപ്രകാരം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നവെങ്കിൽ മരുന്നുകൊടുക്കുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ എപ്പോഴും അതിന്റെ ഫലം തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. ഇപ്പോഴാകട്ടെ ഒരു മരുന്നു പലരിൽ പലവിധത്തിലാണു ഫലിച്ചുകാണുന്നത്. അതിനാൽ ഫലം ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ടല്ലാതെ നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടു യാതൊരുഔഷധവും കൊടുക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. സുനിശ്ചിതമായ ഫലം ഇല്ലാത്ത യാതൊന്നും ഒരു ശാസ്ത്രമെന്ന പേരിന് അർഹമാകുന്നമില്ല. നാലിനെ മൂന്നു

പ്രാവശ്യം കൂട്ടിയാൽ ഫലം പന്ത്രണ്ടായിരിക്കും ഇതു ആരുചെയ്താലും എപ്പോൾ ചെയ്താലും എവിടെവെച്ചു ചെയ്താലും വൃത്യസ്തഫലം ഉണ്ടാകയില്ല. ഇതുപോലെ അവതർക്കിതമായ ഫലം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നപക്ഷമെ ശാസ്ത്രമെന്നു ചേരിനു അർഹതയുള്ളു. ഇന്നു അപ്രകാരമുള്ള വൈദ്യരീതികൾ എവിടെയെങ്കിലുമുണ്ടായെന്നു ചിന്തിച്ചാൽ വൈദ്യത്തിന്റെ ശാസ്ത്രീയത പ്രത്യക്ഷമാകും.

ഇന്നത്തെ വൈദ്യന്മാരുടെ ഫാക്ട്രിശൃംഗങ്ങളും സമാധാനങ്ങളും ചിന്താവിഷയമാകേണ്ടതാണ്. ഒരു രോഗി ചികിത്സാമരദ്യമരിച്ചാൽ വൈദ്യനു പറയുന്നതു “രോഗിയുടെ ആയുസ്സെത്തിയിട്ടാണു മരിച്ചതു” എന്നത്രെ ഇങ്ങനെയുള്ള പറച്ചിലിന്റെ പുരാതനതപം കൊണ്ടോ എന്തു ജനസാമാന്യം അതു ചലപ്പോഴും സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ സംഗതിയിൽ എനിക്കു ഒരുവലിയ സംശയമുണ്ട്. ഒരാൾ ഇന്നുസമയം മരിക്കണമെന്നു ദൈവമോ വിധിയോ ആരെങ്കിലും മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതങ്ങിനെ തന്നെ നടക്കേണ്ടതാണെന്നും നടക്കുമെന്നും ഞാനും സമ്മതിക്കാം. പക്ഷെ അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ചികിത്സയുടെ ആവശ്യമില്ലെന്നുവരുന്നു. എന്നെന്നാൽ ദൈവം നിശ്ചയിച്ചസമയത്തുതന്നെ മരിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ -അതിൽ ഒട്ടും കൂടുതൽ ജീവിച്ചിരിക്കയില്ലെന്നുണ്ടെങ്കിൽ-അതിനു ഒട്ടുംതന്നെ മുൻപുകൂടിയും മരിച്ചുകൂടാത്തതാണ്. അതിനാൽ മരണത്തെപ്പറ്റി ഒരു മുൻ“വിധി”യുണ്ടെങ്കിൽ നിശ്ചയമായും ചികിത്സയുടെ ആവശ്യമില്ല. ചിലർ പറയുന്നതു ചികിത്സിക്കുന്നത് മരണത്തെ തടയാനല്ലെന്നും രോഗംകൊണ്ടുള്ള വേദനകളെ ശമിപ്പിക്കാനാണെന്നുമാണ്. എന്നാൽ വിശേഷിച്ചു വേദനകളൊന്നുമില്ലാത്ത പക്ഷരോഗങ്ങളിലും വിഷമിച്ചും വേദന അനുഭവിച്ചും ചികിത്സചെയ്യുന്നതു എന്തിനാണെന്നുള്ള ചോദ്യത്തിനു അവർ ഉത്തരം പറയട്ടെ.

ഈശ്വരവിശ്വാസികളായ ചില മനുഷ്യക്കാർ ദീനത്തിന് ചികിത്സിപ്പിക്കയില്ലെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. വിശ്വാസവിഷയത്തിൽ അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളരെ അഭിനന്ദിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. ദൈവം നിശ്ചയിച്ച സമയത്തു മരിക്കുമെന്നു വിശ്വാസമുള്ള അവർ എന്തിനാണു അല്പനായ ഒരു മനുഷ്യനെക്കൊണ്ടു ചികിത്സിപ്പിക്കുന്നത്? ദൈവം നിശ്ചയിച്ച മരണസമയത്തെ നീട്ടുന്നതിനു ശസ്ത്രശാസ്ത്രപ്രവീണനായ മനുഷ്യനു സാധിക്കയില്ലെങ്കിൽ ആ സമയം ചുരുക്കുന്നതിനു ഈ വക യാതൊരു ശക്തികളും പിൻതുണയുമില്ലാത്ത രോഗത്തിനു കഴിയുമോ? രോഗം എത്ര നിസ്സാരം? അതു മനുഷ്യൻ ഉണ്ടാക്കുന്ന മരണകളുടെ മണ ഏറ്റവും ഓടുന്നതല്ല. അതിനു ദൈവം നിശ്ചയിച്ച സമയത്തിനു മുൻപു മനുഷ്യരെ കൊല്ലുന്നതിനു ശക്തിയുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു എത്ര ഭോഷതപമാണ്? വല്ല സാധുക്കളായ വൈദ്യന്മാരുടെ ചികിത്സകൊണ്ടോ ഭക്തിചികിത്സകൊണ്ടോ കഠിനരോഗങ്ങൾ ഭേദമായാൽ 'ആയുസ്സിന്റെ ബലം' കൊണ്ടു അവൻ മരിച്ചില്ല എന്നല്ല ആളുകൾ പറയുന്നത്. അതിനാൽ 'അരി'യെത്തുന്നതിനു മുൻപു ആളുകളെ കൊല്ലാൻ രോഗത്തിനു ശക്തിയില്ലെന്നും നമ്മുടെ ആളുകൾ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ വിശ്വാസമുള്ളവർ ചികിത്സിപ്പിക്കുന്നതു എന്തിനാണെന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ചികിത്സകൊണ്ടു പ്രയോജനമുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിലാണ് ഞാൻ. ദൈവം ഓരോരുത്തരും ഇന്നായിരുന്ന സമയത്തു മരിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. അങ്ങിനെയൊന്നുണ്ടെന്നു എന്റെ മതം എന്നെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുമില്ല. എന്നാൽ നമ്മുടെ പൂർവ്വജന്മകർമ്മങ്ങൾ ഈ ജന്മത്തിലെ ജീവിതകാലാവധി നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം അങ്ങിനെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതു ദൈവമല്ലെന്നും നമ്മുടെ കർമ്മങ്ങളാണെന്നും പ്രത്യേകം ഓർമ്മിക്കണം. എന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ (പൂർവ്വജന്മ) കർമ്മങ്ങളുടെ ഫലത്തിനെ ഭേദപ്പെടുത്തത്തക്ക കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യാൻ തക്ക സ്വാതന്ത്ര്യം നമുക്കുണ്ട്. ഇശ്വരൻ

ഇതെല്ലാം അറിയുന്നുണ്ടെന്നല്ലാതെ ഒന്നിനേയും തടയുകയോ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുകയോ പ്രവർത്തിപ്പിക്കാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. അതിനാൽ നമ്മുടെ പൂർവ്വകർമ്മങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള മരണകാലത്തെ നീട്ടുവാനോ കുറയ്ക്കുവാനോ നമ്മുടെ വർത്തമാനകാലത്തെ കർമ്മങ്ങൾക്കു ശക്തിയുണ്ട്. അതിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ് ആരോഗ്യപരമായ ജീവിതരീതിയും ചികിത്സയും. അതിനാൽ ശരിയായ ജീവിതരീതിയും ചികിത്സയും കൊണ്ട് അകാലമരണത്തെ തടയാൻ നമുക്കു കഴിയണം. അങ്ങിനെ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ അത് ആ രീതികളുടെ യഥാർത്ഥനിലയെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവിലായുകൊണ്ടാണ് അതായതു വൈദ്യരീതികളുടെ അപൂർണ്ണത കൊണ്ടെന്നു തന്നെ പറയാം.

പണ്ട് ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ഭരണകാലത്തു ഒരു ബ്രാഹ്മണന്റെ ശിശുക്കൾ മരിച്ചതിനു അദ്ദേഹം ഭരണ കർത്താവിനെ കുറിച്ചു മായി അധിക്ഷേപിച്ചുകാലും നാം പുരാണങ്ങളിൽനിന്നു അറിയുന്നുണ്ടല്ലോ. അതിൽനിന്നും അകാലമരണത്തെ തടയേണ്ടതു് ഭരണ കർത്താക്കളുടെ കടമയായിട്ടാണ് അക്കാലത്തു കരുതപ്പെട്ടിരുന്നതു എന്നു നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. ഇന്നത്തെ പരിഷ്കൃത ജനസമുദായങ്ങളിലും ആ വിശ്വാസം തന്നെയാണുള്ളതു. യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിൽ അകാലമരണം പൌരസ്ത്യപ്രരാജ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചുവളരെ കുറവാണ്. അവിടെ ദൈവം ഇങ്ങിനെ ആയുസ്സു നീട്ടിക്കൊടുക്കുവാനും നമുക്കു ആയുസ്സു കുറച്ചുകുറയാനും വല്ല കാരണങ്ങളുമുണ്ടോ? ദൈവമാണു ആയുസ്സു നിശ്ചയിക്കുന്നതെങ്കിൽ അവരെ അപേക്ഷിച്ചു മത്വിശ്വാസികളും ഭക്തന്മാരുമായ നമുക്കാണ് ആയുസ്സുകൂടുതൽ തരേണ്ടതു. പക്ഷെ നമുക്കു അറിവു വർദ്ധിക്കുന്ന കാലത്തു അങ്ങിനെ തരുമെന്നുതന്നെ പ്രതീക്ഷിക്കാം.

